

Ο ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΤΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΝΟΡΙΑΚΟΥ ΚΛΗΡΟΥ
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΤΟΥ ΕΠΙΣΗΜΟΥ ΔΕΛΤΙΟΥ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ»

ΕΤΟΣ Ζ' | ΑΘΗΝΑΙ, ΦΙΛΟΘΕΗΣ 19 |

15 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1958

| ΑΡΙΘ 16

ΥΠΕΡΗΦΑΝΟΙ ΔΙΑ ΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΝ ΜΑΣ

Δὲν ἔχουν πολλοὶ λαοὶ τὸ ἐπίφθονον ὄντως προνόμιον, νὰ κατέχουν τὸν ἀτίμητον θησαυρὸν τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως, πρὸς τὴν ὁποίαν καὶ ξένοι καὶ δὴ ἀλλόδοξοι ἐκφράζουσιν ἀνυπόκριτον θαυμασμόν. Τῆς Θείας Προνοίας ἔργον ὑπῆρξε τοῦτο : νὰ καταξιωθῇ δηλ. τὸ Γένος μας νὰ διαφυλάξῃ ἀνόθευτον τὴν χριστιανικὴν διδασκαλίαν καὶ νὰ τὴν μεταδώσῃ ἐν συνεχείᾳ καὶ εἰς ἄλλους λαούς. Δὲν εἶναι τοῦτο ἐκδήλωσις ὑπερτροφικοῦ ἐθνικοῦ ἐγωϊσμοῦ ἢ εἰδὸς τι θρησκευτικοῦ σωβινισμοῦ. Αὐτὴ ἡ ἱστορικὴ ἀλήθεια καὶ ἡ πραγματικότης δικαίωνουν τὴν ὑπερηφάνειαν τοῦ Ὁρθοδόξου Ἑλληγος.

Εἴμεθα λοιπὸν ὑπερήφανοι διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν μας. Σεμννόμεθα, διότι ἀνῆκομεν εἰς τὴν πρεσβυγενῆ καὶ μαρτυρικὴν ἐκείνην Ἐκκλησίαν, ἣ ὁποία κρατεῖ τὴν πίστιν καὶ συνεχίζει — μόνῃ αὐτῇ — τὴν παράδοσιν τῶν Κατακομβῶν (κατὰ τὴν χαρακτηριστικὴν ἔκφρασιν Ρωμαιοκαθολικοῦ θεολόγου, ἀσπασθέντος πρό τινων ἐτῶν τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ δι' εἰδικῆς συγγραφῆς δικαιολογήσαντος τὴν πράξιν του ταύτην). Λατρεῖει τὸν Θεὸν μας μετὰ τὸν «μεγαλειώδη» ὄντως τρόπον, κατὰ τὸν ὁποῖον οἱ μεγάλοι Πατέρες τῆς ἡνωμένης Ἐκκλησίας Τὸν ἐλάτρευον : μετὰ τὸν ὑμνογραφικὸν πλοῦτον καὶ τοὺς ἄλλους πνευματικοὺς θησαυροὺς τῆς — ὅλα μοναδικὰ καὶ ἀνεπανάληπτα. Ναί, ἔχομεν λειτοργίαν, τὴν ὁποίαν ὅλοι ζηλεύουν : μετὰ τὴν μυστικισμὸν ἐντὸς ἀτμοσφαιρας, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ πιστὸς «συναντᾷ τὸν Θεόν» καὶ «προγεύεται τὸν Παράδεισον». Παραλείπομεν τὴν μνείαν ἄλλων θησαυρῶν, τοὺς ὁποίους καὶ αὐτοὶ οἱ ξένοι θαυμάζουν νοσταλγικῶς καὶ μελετοῦν ἀντικειμενικῶς, προβάλλοντες μάλιστα πρὸς τοὺς ὁμοδόξους τῶν καὶ καλοῦντες αὐτοὺς «εἰς μετάνοιαν» ἔναντι τῆς Ὁρθοδοξίας! Καὶ ἔχομεν, ἀκόμη, χάριτι θείᾳ, ἀνθησιν πνευματικῆν, ὥστε καμμία ἄλλη Ἐκκλησία νὰ μὴ δικαιούται νὰ «μονοπωλῇ» τὴν «εὐαγγελικότητα» τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, χαρακτηριζομένης ὡς τῆς κατ' ἔξοχὴν Ἐκκλησίας τῆς Βίβλου) μετὰ «ἑσωτερικότητα» μοναδικήν.

Διὰ τοῦτο θὰ μείνωμεν προσηλωμένοι εἰς τὰς ἀγίας παραδόσεις καὶ τοὺς θεσμοὺς τῆς Ἐκκλησίας μας. Καὶ τοὺς χριστιανούς μας θὰ προφυλάξωμεν ἀπὸ τὰς πλάνας τόσοσ τῶν Παπικῶν καὶ δὴ τῶν ὀργάνων τῆς ὑποκριτικῆς Οὐνίας, ὅσον καὶ τῶν λεγομένων Εὐαγγελικῶν, πολλῶ δὲ μᾶλλον τῶν ἀντιχριστῶν ἐβραιοχιλιαστῶν καὶ λοιπῶν συγγενῶν αἱρέσεων.

« Ἀδελφοί, στήκετε καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις, ἃς ἐδιδάχθητε » μᾶς παραγγέλλει ὁ θεῖος Παῦλος. « Κρατήσατε τὸ δόγμα σας » μᾶς συνιστᾷ ξένος καὶ δὴ Διαμαρτυρούμενος ἡγέτης διεθνοῦς φήμης. Καὶ θὰ τὸ κρατήσωμεν, με ἱερὰν ἐγκαύχισιν ὡς σεπτὴν παρακαταθήκην, σὺν τοῖς ἀνωτέρω, καὶ ἐκ σεβασμοῦ πρὸς τοὺς Πατέρας μας, τοὺς ἀγίους ὄντας καὶ πνευματεφόρους ἐκείνους ἄνδρας. Θὰ κρατήσωμεν τὰ δόγματά μας, διότι δὲν θεωροῦμεν ταῦτα ὡς ἀνθρωπίνης ἐπινοίας προϊόντα, ὑποκείμενα εἰς ἀλλοιώσεις καὶ μεταβολάς, ὡς τρόπον τὰ ἀνθρώπινα φιλοσοφήματα, τὰ ἀναθεωρούμενα, καὶ μεταβαλλόμενα σὺν τῇ παρόδῳ τοῦ χρόνου, ἀλλ' ὡς ἀναλλοιώτους ἀληθείας, προερχομένας ἐξ Ἐκείνου, ὅστις « χθές καὶ σήμερον ὁ αὐτὸς καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας » (Ἐβρ. 13, 8). Καὶ θὰ τὰ κρατήσωμεν, ἀκόμη, διότι ὁ ἀπεμπολῶν ἐν ἐξ αὐτῶν τῶν θείων δογμάτων (τῶν ὑπὸ τινων θεωρουμένων ὡς ἀσημάτων «θεωριῶν», ἐκ φόβου μὴ κατηγορηθοῦν ἐπὶ σχολαστικισμῶ καὶ «βυζαντινισμῶ») διατρέχει τὸν κίνδυνον νὰ ἀρνηθῇ, σὺν τῷ χρόνῳ, ὁ λόγος τὸν ὅστις πείστωσ καὶ νὰ κλονισθῇ, ὅπως ἀκριβῶς, ἀφαιρουμένου ἐνὸς μικροῦ λίθου ἐκ τινος οἰκοδομῆς, κινδυνεὺει αὐτὴ νὰ καταπέσῃ, σὺν τῷ χρόνῳ, ὀλοκληρωτικῶς. Καὶ διότι τὰ δόγματα, ἐφ' ὅσον δὲν εἶναι ἀπλᾶ θεωρητικὰ σχήματα ἢ τύπος ἀνευ πρακτικῆς σημασίας, ἔχουν ἄμεσον σχέσιν πρὸς τὴν ἠθικὴν, ὡς ἡ σπονδυλικὴ στήλη καὶ ἡ οὐσία τῆς. Θὰ κρατήσωμεν τὸ δόγμα μας ἡμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι Ἕλληγες καὶ διότι ἡ Ὁρθοδοξία ἔχει ἀρρήκτως συνδεθῇ με τὴν ἱστορίαν, τὴν πολυκύμαντον ἀλλ' ἐνδοξον τοῦ Γένους μας, τοῦ ὁποίου αὐτὴν ταύτην τὴν ὑπόστασιν ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία μᾶς διεφύλαξεν, με στοργὴν μητρὸς, ἀποβάσα «κατὰ πᾶσαν ἀλήθειαν Ἐλληγιστώπειρα Ἐκκλησία» (Σπ. Ζαμπέλιος). Εἶναι ἐπικαιρὸς ἢ φράσις τὴν ὁποίαν ἀπηύθυνε κάποτε ὁ μέγας καὶ μεγαλοπρεπὴς Πατριάρχης Ἰωακείμ Γ' πρὸς τὸν ἐπισκεφθέντα αὐτὸν εἰς τὸ Φανάριον Γάλλον δημοσιογράφον Dechamos: «Τί με θεωρεῖτε κύριε ; Δὲν βλέπετε, ἴσως, τὸ λευκὸν ράσον τοῦ Ποντίφικος ; Ἀλλὰ τὸ προνόμιον τοῦ μαύρου ράσου τὸ κατέχω μόνον ἐγώ. Φέρω τὸ πένθος τοῦ Γένους μου ! » Ἀλλὰ μόνον τὸ πένθος ; Λιτὴ καὶ μετριόφρων ἔκφρασις... Ἡ Ὁρθό-

δοξος Ἐκκλησία, τὴν ὁποίαν συνεβόλιζε τὸ μέλαν πατριαρχικὸν ἔνδυμα, ἔφερε καὶ διέσωσε καὶ πρὶν καὶ μετέπειτα καὶ ἕως χθὲς ἀκόμη αὐτὴν τὴν ψυχὴν τοῦ Ἔθνους. Δὲν δικαιούται κανεὶς Ἑλληνα νὰ λησμονῇ τὰς περγαμηνὰς τῶν ὑπερόχων ὑπηρεσιῶν καὶ μεγάλων θυσιῶν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τὸ Ἔθνος μας.

Θὰ κρατήσωμεν τὴν Ὁρθοδοξίαν μας καὶ διότι αὕτη, σὺν τοῖς ἀνωτέρω, ἔχει καὶ σήμερον κληθῆσιν ἀπὸ Θεοῦ ἰδιαιτέραν, προορισμὸν καὶ ἀποστολὴν παγκόσμιον, τὴν ὁποίαν ὄχι ἡμεῖς ἐκ στενωδῶς ἐγωϊστικῶν ἐλατηρίων ἐλαυνόμενοι, ὡς προεῖπομεν, ἀλλ' ἕξοι, ἀλλόδοξοι αὐτοί, μᾶς ὑπεθυμίζουσι ἐκαστοτε. Νὰ μεταδώσῃ δηλ. τὸ μῆνυμα τοῦ γνησίου Χριστιανισμοῦ εἰς τὴν Οἰκουμένην καὶ νὰ προετοιμάσῃ τὸ ἔδαφος διὰ μίαν νέαν Πεντηκοστὴν!

Ἰδοὺ διατὶ εἵμεθα ὑπερήφανοι καὶ διατὶ καυχώμεθα. Λυπούμεθα ὅμως εἰλικρινῶς διὰ τοὺς μήπω ἀνανήψαντας πεπλανημένους ἑτεροδόξους ἀδελφούς, τοὺς ἐπιμένοντας ὄχι ἀπλῶς εἰς τὴν πλάνην των, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἀπαράδεκτον τακτικὴν τοῦ προσηλυτισμοῦ ἡμῶν τῶν Ὁρθοδόξων διὰ μεθόδων δολίων καὶ ὑπόβλων, μὴ δυναμένων νὰ ἔχωσι τὴν ἔγκρισιν καὶ εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ (*). Προκειμένου ἰδίᾳ περὶ τῶν ἀσεβεστάτων χιλιαστῶν ἐπὶκαιρον

* Προπαγανδῶν ἐπιθέσεις ὑπέστημεν πολλὰς ἡμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι καὶ ὑφιστάμεθα δυστυχῶς ἀκόμη προπαγανδᾶν ὅμως καὶ προσηλυτισμὸν οὐδέποτε ἠσκήσαμεν οἱ ἴδιοι εἰς βάρος ἑτεροδόξων. Οἱ Ὁρθόδοξοι Ἕλληνες ὑπῆρξαν ἀνεκαθεν ἀξιοπρεπεῖς καὶ ἀνώτεροι, μὲ φρόνημα ὑψηλόν, ἔναντι τῶν ἀλλοδόξων καὶ λοιπῶν αἱρετικῶν. Εἶναι τοῦτο εἰς πρόσθετος λόγος ὑπερηφανείας δι' ἡμᾶς. Αἰσθανόμεθα ὅμως πικρίαν, ἐνίοτε δὲ καὶ αἰσθημα ἀηδίας διὰ τὴν τακτικὴν, τὴν ἀντιχριστιανικὴν καὶ ἀντιευαγγελικὴν καὶ δολίαν καὶ ὑποκριτικὴν, ἐκείνων, οἵτινες, ὀχυρούμενοι ὅπισθεν τοῦ Νόμου «περὶ ἀνεξίτητης» ὀργιάζουσι εἰς βάρος τῆς Ἐκκλησίας μας, ἐκμεταλλεῦόμενοι τὴν οικονομικὴν ἀπαθλίωσιν μερίδος τοῦ λαοῦ μας ἐκ τῶν ἀλλεπαλλήλων ἔθνικῶν καὶ κοινωνικῶν περιπετειῶν, διαφθείροντες συνειδήσεις καὶ ὑποσκάπτοντες τὰ θεμέλια τῆς Ὁρθοδοξίας. «Θεωροῦμεν ὡς μεγίστην προσβολὴν τὸ νὰ γινώμεθα ἀντικείμενον «εραποστολῆς». Δὲν εἵμεθα εἰδωλολάτραι· εἵμεθα Χριστιανοὶ καὶ μάλιστα ὑπῆρξαμεν ταυτοῦ πολὺ πρὶν ἐκεῖνοι ἐλευθερωθῶν ἀπὸ τὴν εἰδωλολατρῆαν». Τοῦτο ἀναγνωρίζουσι καὶ πολλοὶ ἐξέχοντες ξένοι καὶ μάλιστα Ρωμαιοκαθολικοὶ. Καί, ἐπὶ τέλους, ποῦ ζῶμεν; Μήπως εἰς κανένα μαῦρον Μεσαίωνα;... Εἶναι ποτὲ δυνατόν, ἄλλως τε, ὁ ἀρχηγὸς τῆς πίστεώς μας, ὁ εὐλογητὸς Κύριος, νὰ ἐπιδοκιμάζῃ τοιοῦτου εἶδους δολίαν συμπεριφορὰν, γινωμένην μάλιστα εἰς τὸ ὄνομά Του;! Ἄς μάθουν πάντες οἱ ποικιλώνυμοι προπαγανδισταί, ὅτι διὰ τῆς τακτικῆς των αὐτῆς ἀντὶ νὰ ἐπιταχύνουν, ὅπως ἰσχυρίζονται, τὴν πραγματοποιήσιν τῆς γνωστῆς εὐχῆς καὶ τῆς σχετικῆς προφητείας τοῦ Κυρίου «ἕνα ὄσιν ἓν» καὶ «γενήσεται μία ποίμνη εἰς ποιμήν» (Ἰωάν. 17,11 καὶ 10,16), ὅπως τούναντιον συντελοῦν εἰς τὴν ἐπιβράδυνσιν τῆς ποθητῆς ἐκείνης ἡμέρας, ὑπέχοντες, ἕνεκα τούτου, εὐθύνας βαρυτάτας καὶ μονοноχὶ «θεομαχοῦντες».

εἶναι νὰ ἐπαναλάβωμεν τοὺς λόγους τοῦ Ἀποστόλου Παύλου : « Κ λ α ἰ ω ν λ έ γ ω τοὺς ἐχθροὺς τοῦ Σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ », Ὅστις ὅμως Χριστὸς τοὺς ἀναμένει. Ἀναμένει ὅλους μάλιστα, ἵνα μετανοοῦντες ἐπιστραφοῦν καὶ σωθοῦν ἐν τῇ Κιβωτῷ τῆς ἀληθινῆς Ἐκκλησίας. Δι' ὅλους δὲ αὐτοὺς τρέφομεν εἰς τὴν ψυχὴν καὶ ἡμεῖς αἰσθήματα ἀνάλογα πρὸς ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα συνείχον τὰς ἀγίας καρδίας τῶν Πατέρων τῆς Γ' Οἰκουμην. Συνόδου, οἵτινες ἀντεπεξελθόντες κατὰ τοῦ αἰρετικοῦ Νεστορίου καὶ « δ α κ ρ ὺ σ α ν τ ε ς π ο λ λ ά κ ι ς, ἐπὶ τὴν σκυθρωπὴν κατ' αὐτοῦ ἐχώρησαν ἀπόφασιν».

Στῶμεν καλῶς !

Ἡ Ἐκκλησία μας, ἡ μαρτυρικὴ Ὁρθ. Ἐκκλησία, καλεῖ τὸν λαὸν της εἰς συναγεμῶν θρησκευτικὸν καὶ ἀνάτασιν ψυχῆς. Καλεῖ, ὡς μήτηρ πνευματικῆ, πρῶτον τοὺς πολιτικοὺς ἄρχοντας τῆς πατρίδος καὶ τὸν πολιτικὸν ἐν γένει κόσμον της, ἵνα, αἰρόμενοι εἰς τὸ ὕψος τῆς χριστιανικῆς καὶ ἐθνικῆς των κλήσεως, ἀ γ α π ῆ σ ο υ ν π ε ρ ι σ σ ὶ τ ε ρ ο ν τ ῆ ν μ η τ έ ρ α Ὁ ρ θ ὶ δ ο ξ ο ν Ἐ κ κ λ η σ ί α ν. (Εἶναι ἀρκετὰ σαφῆς καὶ περιεκτικὴ ἡ λιτὴ αὐτὴ φράσις τὴν ὁποίαν μὲ χεῖρα τρέμουσαν ἐκ συγκινήσεως γράφομεν καὶ ὑπογραμμίζομεν. Θὰ τρίζουν ἀσφαλῶς καὶ τὰ ἱερὰ κόκκαλα τῶν Ὁρθοδόξων Αὐτοκρατόρων καὶ λοιπῶν πολιτικῶν Ταγῶν τοῦ Γένους μας, οἵτινες, διὰ μέσου τῶν αἰώνων, ἀπὸ τοῦ μεγάλου Κων/νου, τοῦ πρώτου Χριστιανοῦ αὐτοκράτορος τοῦ καὶ ἀγίου, μέχρι τοῦ τελευταίου βυζαντινοῦ αὐτοκράτορος Κων/νου τοῦ Παλαιολόγου καὶ τοῦ εὐσεβοῦς πρώτου Κυβερνήτου τῆς ἐλευθέρας Πατρίδος Ἰ. Καποδιστρίου, ἐκυβέρνησαν τὰς τύχας τοῦ Ὁρθοδ. Ἐθνους...). Ὁ δὲ εὐσεβὴς λαὸς μας καλεῖται νὰ ἀναλογισθῇ ὁποίας ἱερωτάτης κληρονομίας θεματοφύλαξ ὄρισθη ὑπὸ τῆς Θ. Προνοίας, διὰ νὰ μὴ καταντήσῃ ποτὲ εἰς ἐσμὸν εὐτελῶν γραικύλων, πωλούντων «ἀντὶ πινακίου φακῆς» τὰ ἱερὰ πρωτοτόκια τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἀλλ' ἀντιθέτως, νὰ παραμείνῃ πιστὸς καὶ ἀφωσιωμένος εἰς αὐτὴν, μνήμων πάντοτε τοῦ ρωμαλέου συνθήματος τῶν Πατέρων μας : « Ὁρθοδοξία ἢ θάνατος ». — Ἀρκεῖ βεβαίως, ἡ Ὁρθοδοξία μας νὰ συνοδεύηται ἀπαραιτήτως καὶ ἀπὸ τὴν Ὁ ρ θ ο π ρ α ξ ί α ν.

Τοιαύτῃ Ὁρθοδοξίᾳ («ζωντανή», ἀληθῆς «κῆρυξ τῆς ἀληθείας»), μὲ τὴν «καθαρότητα τοῦ δόγματος» ἀλλὰ καὶ τοῦ ἥθους, κατέχουσα τὸν θησαυρὸν τοῦ γνησίου Χριστιανισμοῦ ἔστω καὶ «ἐν ὄστρακίνοις σκεύεσι» καὶ παραγνωρισμένη καὶ περιφρονημένη ὑπὸ τῶν κύκλων ἡμῶν, ἀλλ' ἀξιοπρεπῆς καὶ ὑπερήφανος, φέρει τὴν σφραγίδα τῆς ἀληθείας, τὴν σφραγίδα τοῦ αἰωνίου. Διὰ τοῦτο ἀκραδάντως πιστεύομεν, ὅτι ἀ π ὺ λ α ι Ἄ δ ο υ ο ὐ κ α τ ι σ χ ὺ σ ο υ σ ι ν Ἀ ὐ τ ῆ ς !

Πρωτ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ ΓΙΑΛΟΥΡΗΣ

Η ΠΑΝΑΧΡΑΝΤΟΣ ΘΕΟΤΟΚΟΣ

Γονατίζει εύλαβικά κάθε χριστιανική ψυχή μπροστά στην ιερή Μορφή τῆς Παναχράντου Θεοτόκου. Τὸ ὄνομά Της γοητεύει. Συγκινεῖ. Ἐνθουσιάζει. Σάν δυνατὸς μαγνήτης, ὅλους ἐλκύει πάντοτε κοντά Της, ἢ Θεοτόκος. Γι' αὐτὸ σὲ κάθε εὐκαιρία, ἐξαιρετικά δὲ τὸ Δεκαπενταύγουστο, ποῦναι ἐξ ὀλοκλήρου ἀφιερωμένο στην μεγάλη ἑορτὴ τῆς Κοιμήσεώς Της, αἰσθάνεται καθ' ἓνας πιστὸς τὴν ὑποχρέωσι, ἐπάξια νὰ ἐξυμνήσῃ τὴν θεία Της δόξα καὶ τὸ ὑπερβάλλον μεγαλεῖόν Της. Θέλει νὰ προσευχηθῆ̄ θερμὰ σ' Ἐκείνην. Νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ γιὰ ὅσα ἔλαβε. Νὰ τὴν παρακαλέσῃ ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς του νὰ τοῦ παραστέκεται καὶ στὸ μέλλον (θερμὴ προστάτις καὶ βοηθός) . . .

*

Ἡ ταπεινὴ Παρθένος τῆς Ναζαρέτ εἶναι ἡ προσωποποίησης τῆς ἠθικῆς τελειότητος, πού τὴν ἐχάλκευσε ἡ σταθερὴ προσήλωσις Της στὶς ἱερὰς παραδόσεις. Καὶ τὴν ἀπετύπωσε ἀνεξίτηλα στὴν ἀχραντὴ Μορφή Της ἡ ἐξιδανικευμένη ζωὴ τῆς.

Τίποτε δὲν ὑπάρχει ἀπ' τὸν καθ' ὅλου βίῳ Της, πού ν' ἀποτελῆ̄ ἔστω καὶ ἴχνος σκιάς. Δι' αὐτὴν, «τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβίμ» («καὶ καθαρωτέραν λαμπηρόνων ἡλιακῶν»), ὅλα ἀποτελοῦν μιὰ ξεχωριστὴ λαμπρότητα καὶ ἀγιότητα, ἀφάνταστα μεγάλη. Σ' αὐτὸ δὲ τὸ ὑπέροchio ὕψος τὴν ἀνέβασε ἡ ζωντανὴ Της προσευχὴ, πού μέσα στὶς αὐλὰς τοῦ Κυρίου, ἀπ' τὴν ἀγία στιγμή τῆς καθοσιώσεώς Της, ἔμαθε ν' ἀπευθύνῃ στὸν Θεόν. Καρπὸς τῆς προσευχῆς αὐτῆς, τί ἄλλο ἤμποροῦσε νὰ τὴν ἐνθουσιάζῃ περισσότερο ; Σπουδαιότατο δίδαγμα γιὰ ὅσους ποθοῦνε νὰ πετάξουν ψηλά, στὶς αἰθέριες σφαῖρες τοῦ πνεύματος. Χωρὶς τὸ γλυκὸ φτεροῦγμα τῆς προσευχῆς, ὁ ἄνθρωπος μένει πάντα χαμηλά, χωρὶς πνευματικὰ ἀνατάσεις καὶ δίχως καμμιά ἀνώτερη ἔφεσι. Κ' ἔτσι ἔρπει καὶ ζῆ̄ μέσα σὲ μιὰ θολία, πού τὴν δημιουργεῖ ἡ ὕλη, ἡ ἥδονή, ἡ κραιπάλη !.

Ἄλλ' ἡ προσευχομένη Κόρη εἶχε σάν ἀποτέλεσμα νὰ ζῆ̄ στὸν κόσμῳ, χωρὶς νὰ παρασύρεται καθόλου ἀπ' τίς ταπεινὲς ἀπαιτήσεις τοῦ κόσμου. Ποθοῦσε τὰ ἄνω. Καὶ τὰ ἄνω ζητοῦσε. Τοὺς πόθους Της ἐλίκνιζε ἐπάνω στὸν ἀκατάλυτο βράχῳ τῆς πίστεως, πού ἀποτελοῦσε τὸν ἀνεκτίμητο τῆς ψυχῆς Της θησαυρὸ. Γι' αὐτὸ ἀδιαφοροῦσε στὰ δελεάσματα τῆς ἀμαρτίας καὶ τῆς ἀχρειότητος, πού γύρω Της, στὸ περιβάλλον πού ζοῦσε, ὀργιάζαν. Ἐκείνη ἐβάδιζε τὸν εὐθὺν δρόμον, χωρὶς καμμιά παρέκκλισι. Κ' ἔμεινε γι' αὐτὸ σ' ὅλη Της τὴν ζωὴ Πανάχραντος. Ὑπόδειγμα

ἀγνότητος καὶ τύπος σωφροσύνης καταπληκτικῆς, μέχρι σημείου καὶ οἱ σκέψεις Τῆς ἀκόμη νὰ μένουν ἀνεπηρέαστες ἀπὸ κάθε σαρκινὸ μολυσμὸ. Ἄσπιλη. Ἀμόλυνη. Ἀειπάρθενη. Ὅλες οἱ ἀρετὲς συναντηθήκανε στὸ ἀκτινοπύρρειτο πρόσωπό Τῆς. Ἡ εὐσέβεια, ἀποτέλεσμα τῆς ζωντανῆς πίστεως καὶ τῶν προσευχῶν Τῆς συνήνησε τὴν ἀγνότητα. Ἡ ταπεινοφροσύνη κατεφίλησε τὴν ὑπομονήν. Ἡ ἀγάπη, ἡ δικαιοσύνη, ἡ καλωσύνη ἀπέτελεσαν τὸν φωτιστόφανο τῆς ἠθικῆς Τῆς ἀκτινοβολίας. Ἔτσι ἡ Πανάρετος Κόρη ἀναδείχθηκε ἐγκαλλώπισμα μεταξὺ τῶν παρθένων. Ἡ πιὸ τελεία καὶ αἰθερία ὑπαρξίς, πού ἡ ἀρετὴ τῆς «ἐκάλυψεν οὐρανοῦς». Καὶ γι' αὐτὸ ἀξιώθηκε νὰ γίνη «δοχεῖον τοῦ ἀπείρου Πλαστουργοῦ», ἡλιοστάλακτος θρόνος τοῦ Βασιλέως τῆς δόξης, ἀφοῦ ἐδέχθηκε τὴν Χάριν τοῦ Παναγίου Πνεύματος, πού τὴν ἀνέδειξε Μητέρα τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ, τοῦ Αὐτρωτοῦ τοῦ κόσμου.

Ἐκτοτε μητέρα ἀφωσιωμένη εἰς τὸν Υἱόν Τῆς, ἀντίκρουσε τὶς μεγαλύτερες χαρὲς. Ταῦτοχρόνως ὅμως ἐδοκίμασε καὶ τοὺς δυνατώτερους πόνους· πού τὸ κορυφωμὰ των ἔφθασε στὸ φρικτὸ Γολγοθᾶ, ὅπου ἀντίκρουσε αἰμόφυρτον τὸν Μονογενῆ τῆς. Κ' ἐπέρασε, τότε, τὴν μητρικὴ Τῆς καρδιὰ ἢ «ρομφαία», γιὰ τὴν ὁποία τῆς εἶχε προεῖπει ὁ Συμεὼν. Ἐδειξεν ὅμως καὶ τότε παράδειγμα ἀνυπερβλήτου ὑπομονῆς καὶ καρτερίας.

Δι' ὅλα αὐτὰ ἡ Πανάχραντος Κόρη θὰ προβάλλεται εἰς τοὺς αἰῶνας σὰν πρότυπον ἀγνῆς Παρθένου, ἀρίστης Γυναικὸς, μαρτυρικῆς καὶ ὑπομονετικῆς Μητέρας. Αὐτὸς ἄλλως τε εἶναι κι' ὁ λόγος, πού τρέχουν ὅλοι μ' ἐμπιστοσύνη κοντὰ Τῆς. Νέοι καὶ γέροντες· ἄνδρες καὶ γυναῖκες· καὶ μάλιστα οἱ μητέρες σ' αὐτὴν καταφεύγουν, ὅταν τὶς περικυκλώνουν καὶ τὶς ἀναστατώνουν «περιστάσεις καὶ θλίψεις καὶ ἀνάγκαι». Σ' αὐτὴν στηρίζουν ὅλες τῶν τὶς ἐλπίδες. Τὴν θεωροῦν «Προστάτιν» καὶ εἶναι ἡ κατ' ἐξοχὴ «Προστασία τῶν χριστιανῶν ἀκαταίσχυντος». Τὴν ἔχουν «ὡς τεῖχος καταφυγῆς», γιατί γνωρίζουν, ὅτι εἶναι «Μεταβολὴ τῶν θλιβαμένων, ἀπαλλαγὴ τῶν ἀσθενούντων» ἢ Θεοτόκος Παρθένος. Γι' αὐτὸ ἀπ' αὐτὴν περιμένουν τὴν βοήθειαν καὶ τὴν παρηγορίαν.

Ἄνάμεσα σὲ ἀλαλήτους στεναγμοὺς τῆς καρδιάς, μπροστὰ στὸ ἱερὸ εἰκόνισμά Τῆς, ξεδιπλώνουν τὶς σελίδες τῆς ψυχῆς των. Καὶ Τῆς ἐμπιστεύονται τοὺς πόνους των, τὶς συμφορὰς των, τὶς περιπέτειες τῆς ζωῆς. Κ' Ἐκείνη σπεύδει καὶ ἀνακουφίζει. Παρηγορεῖ καὶ ἐνισχύει. Μὲ μητρικὴ παρηγορία πρὸς τὸν Υἱόν Τῆς καὶ Θεὸν παρακαλεῖ γι' αὐτοὺς, γιὰ ὅλους μας, νὰ γίνη «ἔλεως ἐπὶ ταῖς ἀμαρτίαις ἡμῶν»...

Ναί· ἀγνή Παρθένε, Θεόνυμφε Δέσποινα. Εἶσαι Σὺ τὸ ἀσφα-
λέστατο λιμάνι τῆς σωτηρίας μας. Ὅλοι μας, πονεμένοι καὶ δυ-
στυχισμένοι, παίρνομε θάρρος καὶ σὲ Σένα ἐρχόμασθε, γιὰ νὰ
ζητήσωμε τὴν γαλήνη καὶ τὴν χαρὰ. Ξεύρομε, ὅτι, κανεὶς ἀπὸ
τοὺς προστρέχοντας εἰς τὴν ἰδικὴν Σου προστασίαν, δὲν φεύγει
«κατησχυμένος». Γιατὶ ἀντικρύζει τὴν γαλήνια Μορφή Σου καὶ
λαβαίνει δύναμι καὶ θάρρος στὴ ζωή. Ὁ ἁμαρτωλὸς συγκλονί-
ζεται καὶ μετανοεῖ μπροστὰ στὴν ἀνεξάντλητὴ Σου μητρικὴ ἀ-
γάπη· τὴν ὑπομονὴ Σου· τὴν ἀνεξικακία Σου, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐπι-
μονή Σου νὰ ἱκετεύης καὶ γι' αὐτοὺς τοὺς φοβερὰ ἐνόχους ἀπέναντί
Σου. Ὅλοι ψάλλουν μὲ δάκρυα συγκινήσεως καὶ εὐγνωμοσύνης:
«Τί σοι δῶρον προσάξω τῆς εὐχαριστίας ἀνθ' ὧν περ ἀπήλαυσα
τῶν σῶν δωρημάτων καὶ τῆς σῆς ἀμετρήτου χρηστότητος; Τοι-
γαροῦν δοξάζω, ὕμνολογῶ καὶ μεγαλύνω σου τὴν ἀφατον πρὸς
με συμπάθειαν».

Γονατισμένοι κ' ἐφέτος μπροστὰ στὴ θεία Σου Χάρι, Μεγα-
λόχαρη, Σὲ παρακαλοῦμε νὰ ἐντείνης τίς δεήσεις Σου πρὸς τὸν
Υἱόν Σου καὶ Θεόν, νὰ λυτρωθῇ ὁ κόσμος ἀπ' τὰ δεινὰ τοῦ μίσους
καὶ τῆς ἁμαρτίας. Εἶναι ἀνάγκη νὰ συνετισθοῦν οἱ ἡγήτορες τῶν
λαῶν, ὥστε νὰ στραφοῦν πρὸς τὰ ἔργα τῆς εἰρήνης. Πρέπει
ν' ἀλλάξουν πιά οἱ ἄνθρωποι τακτικὴν. Καὶ ν' ἀγαπήσουν τὸ δί-
καιον, τὴν ἀρετὴν, τὸν Θεόν, ἀπ' τὸν ὁποῖον ἀπομακρυνθή-
κανε!

Γλυκισιὰ Παρθένε, βοήθα, σκέπε καὶ προστάτευε τὸ Ἔθνος
μας. Εὐλόγησε τοὺς δικαίους ἀγῶνάς του. Δῶσε νὰ λυτρωθοῦν
ἀπ' τὴν ἀδυσώπητη τυραννία οἱ Κύπριοι ἀδελφοί μας, ποὺ χύνεται
τόσο σκληρὰ καὶ ἄδικα τὸ αἷμά τους ἀπ' τοὺς βαρβάρους καὶ ἀνε-
λεήτους δυνάστας. Γεμᾶτοι ἐλπίδες καταφεύγομεν εἰς Σὲ «τὴν
ἐν πρεσβείαις ἀκοίμητον Θεοτόκον καὶ προστασίαις ἀμετάθετον
ἐλπίδα».

Ἄρχιμ. ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ ΒΙΤΑΛΗΣ

Ἱεροκέρυξ Ἱ. Μητροπόλεως Νικοπόλεως

«Προστασίαν καὶ σκέπη ζωῆς ἐμῆς τίθημι, σὲ Θεογεν-
νήτορ Παρθένε· σὺ με κυβέρνησον, πρὸς τὸν λιμένα σου, τῶν
ἀγαθῶν ἢ αἰτία, τῶν πιστῶν τὸ στήριγμα, μόνη Πανόμηθε».

«Ἱκετεύω Παρθένε, τὸν ψυχικὸν τάραχον, καὶ τῆς ἀθυμίας
τὴν ζάλην διασκεδάσαι μου· σὺ γὰρ Θεόνυμφε, τὸν ἀρχηγόν
τῆς γαλήνης, τὸν Χριστὸν ἐκήσας, μόνη Πανάχαρτε».

(Ἀπὸ τὴν Ἀκολουθίαν τῆς Κοινῆς Παρακλήσεως
εἰς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον).

ΑΔΕΛΦΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Ἀγαπητέ μου ἐν Χριστῷ ἀδελφέ,

Στὴν τετάρτη μου ἐπιστολῆ σου ἔγραψα πὸς εἶναι ἀπαραίτητη ἡ νοσταλγία τοῦ οὐρανοῦ, γιὰ νὰ γίνῃ ἓνας ἄνθρωπος ἱερεὺς, γιὰτὶ μεταξὺ τῶν ἄλλων ἡ νοσταλγία ὠθεῖ εἰς λατρευτικὰ ἐκδηλώσεις, ὅπως, π.χ. εἶναι ὁ τακτικὸς ἐκκλησιασμός του, ἡ ἀτομικὴ μὲ συνείδησιν προσευχὴ του, ὁ ἐνθουσιασμός του στὴν ἐπικράτησι τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ, ἡ μελέτη τῆς Ἀγίας Γραφῆς, ἡ παρακολούθησις θρησκευτικῶν ὁμιλιῶν, ἡ ἐξομολόγησις, ἡ τακτικὴ θεία Κοινωνία, ὁ ἐνθερμος ζῆλος πρὸς διάδοσιν τῶν εὐαγγελικῶν ἀληθειῶν κατὰ τὸ πνεῦμα τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ γενικὰ κάθε τι ποὺ φανερῶναι τὴν ἐντονα θρησκευτικὴν φύσιν. Θὰ μ' ἐρωτήσης: Μπορεῖ ποτὲ νὰ γίνῃ ἱερεὺς ἓνας ἄνθρωπος ἄθρησκος, ἀδιάφορος πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν του καὶ τὰ σωτήρια μέσα της ποὺ διαθέτει, ἓνας ποὺ ποτὲ δὲν ὠσφράνθη κἂν λιβανάκι ἢ δὲν ξέρει ποῦθε πᾶνε τὰ τέσσαρα ἀπὸ Ἀγία Γραφή; Μπορεῖ ἀδελφέ μου, ἓνας ποὺ δὲν ἐτέντωσε τὸ αὐτάκι του κάθε πρωτὶ τοῦλάχιστον ποὺ ξυπνᾷ, νὰκούσῃ τί τοῦ λέγει ὁ Θεὸς διὰ τῆς Ἀγίας Γραφῆς; Κάποτε ὁ ἀείμνηστος Καθηγητῆς μου Γρηγ. Παπαμιχαὴλ ἠρώτησε πρωτοετη φοιτητῆ τῆς Θεολογίας τί σημασίαν ἔχουν αὐτοὶ οἱ ἀριθμοὶ στὸ ἱερὸ κείμενον καὶ γιὰτὶ ὑπάρχουν καὶ νὰ λάβῃ τὸν κόπον νὰ εὕρῃ, βᾷσει σχετικοῦ χωρίου, ἓνα τεμάχιον. Ἐκεῖνος, λὲς κι' ἔπεσεν ἀπὸ τὸν Ἄρη ἐσιώπα ἐν ἰδρωκοπήσει πολλῇ. Δὲν εἶναι ἀπίθανον, λοιπόν, νὰ παρατηρῆται τοῦτο καὶ μεταξὺ ἀνθρώπων ποὺ ζητοῦν νὰ ἱερωθοῦν. Ὅπως, δὲν ἀποκλείεται πολλοὶ νὰ θυμῆθησαν τὸν Χριστὸν καὶ τὴν Ἐκκλησίαν του ἀπὸ τότε ποὺ στριμωγμένοι ἀπ' τὴν κούρασι τοῦ χωριοῦ, ἀπὸ τὴ «μιζέρια» ἢ καὶ τὸ φιλόργυρο φούντωμα ν' ἀποκτήσουν περισσότερα «λεφτά» ἄνετα κατὰ τὴ συμβουλή τῶν καφενοβίων, νὰ ἠκολούθησαν τὸ ἱερατικὸν στάδιον τῶν ἀγῶνων. Δὲν λείπουν καὶ οἱ κατὰ κόσμον ἔξυπνοι. «Βρὲ Παντελῆ; Τί κάθῃσαι καὶ δέρνησαι στὸ χωριὸ καὶ βαρεῖς μυίγες; Ὑπάρχει τώρα πιδ ξεκούραστο, πιδ προσοδοφόρο «ἐπάγγελμα» ἀπὸ τὴν παπαδοσύνη; Δῶσε τὰ χαρτιά σου, ξεσήκωσε καὶ κανὰ πολιτικὸ πρόσωπο, πιάσε τὸ Δεσπότη, λάδωσε μερικὸς νὰ σὲ διευκολύνουν, καὶ γίνε παπᾶς. Ὁ παπᾶς παίρνει ἀπὸ ζωντανούς καὶ πεθαμένους». Εἶναι σωστά, ἀδελφέ αὐτά, ναι ἢ ὄχι; Ὁ Δεσπότης σου περιορισμένος ἀπὸ τὸ νόμον ποὺ ξέρει εἶναι στὸν τόπον μας ἡ ἐξουσιάζουσα ἀρχὴ καὶ ἐπὶ τῶν ἱερῶν ἀκόμη κανόνων τῆς Ἀγίας Μας Ἐκκλησίας θὰ κυττάξῃ τὰ τυπικά σου προσόντα· περισσότερον χαρτιά θὰ σοῦ ζητήσῃ. Τύπους ἐρευνᾷ ὁ νόμος. Τὰ ἔχεις; Ἐλξέε.

Ὁ θρησκευτικῶς ἀδιάφορος καὶ ἀλειτούργητος ἄλλοτε νέος γίνεταί ἱερεὺς νὰ ἀνάψῃ τὸ ἐνδιαφέρον γύρω ἀπὸ θρησκευτικὰ θέματα τῶν πιστῶν καὶ νὰ συγκινήσῃ μὲ τὴν ἱεροπρεπῆ του ἐμφάνισι καὶ τὴν συναισθηματικὴ του λειτουργίαν τοὺς πιστοὺς. Δὲν εἶμαι ἀδελφέ, ἀνεδαφικός. Χωρὶς νὰ θέλω νὰ σκιάσω τὴν αἴγλη ἀδελφῶν μας, ἐπὶ τριάντα ὀλόκληρα χρόνια διεπίστωσα μιὰ τρομερὴ πραγματικότητά. Ἄθρησκοι νέοι, ἀδιάφοροι, ψυχροί, χωρὶς καὶ σὰν ἄνθρωποι μὲ πνευματικὰς ἀνάγκας, μῆχαν στὸν ἱερό Κλῆρο, γιατί, ἀπλούστατα, σύμφωνα μὲ τὸ νόμο ποὺ ζητοῦσεν ὀρισμένα προσόντα ἠνάγκασαν τὸν Ἀρχιερέα τοῦ τόπου νὰ τοὺς δεχθῆ. Πῶς θὰ μπορῇ νὰ τοὺς ἀποκλείσῃ χωρὶς νὰ παραβῆ τὸ νόμο ποὺ εἶναι, εἶπα, ὑπεράττη ἐξουσιάζουσα δύναμις; Στὸ Νόμο 2200 /1940 δὲν βρήκαμε αὐτὸ τὸ προσὸν τοῦ θρησκευτικοῦ βάρους, τῆς νοσταλγίας, αὐτὰ τὰ σημάδια τῶν λατρευτικῶν ἐκδηλώσεων, ποὺ πρέπει νὰ ἔχῃ ὁ ὑποψήφιος ἱερεὺς. Πολλὰ τὰ πιστοποιητικὰ γιὰ νὰ διορισθῆ σὰν κοινὸς ὑπάλληλος, ἀλλὰ λείπει γιὰ μᾶς τὸ πρῶτο: Θὰ εἰπῆτε τὸ τῆς «Συμμαρτυρίας». Αὐτὸ δυστυχῶς, κατήχησε γὰρ πολλοὺς τὸ πιὸ εὐκολόβγαλο. Ὅταν ὑπηρετοῦσα σὲ μιὰ Μακεδονικὴ πόλι κατὰ τὰ χρόνια τῆς ἐπαράτου Κατοχῆς διὰ νὰ ὀδηγηθῶ στὰ νεκρόσπιτα τοῦ Χαϊδαρίου ἐπὶ μῆνας, ὁ ἐκεῖ σεβάσμιος Μητροπολίτης, ἐλλεῖπει καταλληλοτέρου, εἶχεν ἀναθέσει τὴν πνευματικὴν πατρότητα εἰς ἓνα «δυστυχῆ» κατὰ τὸν χαρακτηρισμὸν τοῦ Ἁγίου Χαλκίδος, ποὺ ἀποφεύγων νὰ ψέξῃ ἔντονα τὸν ἁμαρτωλόν, ἔτσι τὸν ὀνομάζει. Αὐτὸς ὁ «δυστυχῆς» ἐπῶλει ἀντίγραφα «Συμμαρτυριῶν» εἰς τοὺς ὑποψηφίους καὶ οἱ ὑπὸ παντοίων ἁμαρτημάτων δερόμενοι ἦσαν ἀξιώτατοι διὰ τὸ μέγα ὑπόργημα. Τοῦτο βέβαια διαπιστώσας ὁ Ἀρχιερεὺς, ἀπήλαξε τὸν ἄνδρα τῶν ὑπηρεσιῶν του πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν, ὅπως καὶ ὁ Θεὸς γρήγορα γιατί, ὅπως θὰ ἐνθυμῆται ὁ κόσμος, εἶχε τέλος ὄχι ἀνώδυνο, εἰρηνικὸ καὶ ἀνεπαίσχυντο. Ἀνετέθη τότε ἡ Πνευματικὴ Πατρότης εἰς ἐμὲ κατόπιν φυσικὰ ὀλοκλήρου ἱερουργίας ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ κατὰ τὴν θείαν Λειτουργίαν. Ἐπειτα ἀπὸ καιρὸ ὁ Γραμματεὺς τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως παρουσιάζεται στὸ Μητροπολίτη του καὶ τοῦ λέγει χαρακτηριστικὰ τὰ ἐξῆς: Σεβασμιώτατε ἐφ' ὅσον ὁ Κ. — θὰ ἔχῃ καὶ γιὰ τοὺς ὑποψηφίους παπᾶδες τὴν πνευματικὴν πατρότητα δὲν πρόκειται ποτὲ νὰ ρασοφορεθῆ κανεὶς καὶ οἱ ναοὶ θὰ ρημάξουν. Ποιὸς θὰ βαφτίξῃ; Ποῖος θὰ θάψῃ; Ποιὸς θὰ παντρεύῃ!... Τὰ μάτια τοῦ ἀγαθοῦ Ἀρχιερέως ἐβούρκωσαν. Γιατί ἀδελφέ; Αὐτὰ μοῦ ἔλεγε καὶ ἓνας στὴ Ναύπακτο ὅταν ἐδίδασκα στὸ ἱερατικὸ φροντιστήριον, μὲ ἄλλα λόγια: «Τότε, μοῦ εἶπε δημοσίᾳ, δὲν θὰ γίνῃ κανεὶς παπᾶς ὅπως τὸν θέλεις ἐσὺ πάτερ.» Λὲς καὶ τὸν θέλω ἐγώ... Ἐγὼ

ΑΠΟ Τ' ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ
ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

ΟΙ ΠΕΡΙ ΙΕΡΩΣΥΝΗΣ ΛΟΓΟΙ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

ΛΟΓΟΣ ΕΚΤΟΣ

Παραστατική διήγηση τοῦ πόνου
καὶ τοῦ φόβου ποῦ προκαλεῖ ἡ
προσδοκία τῆς ἱερωσύνης.

579. Σοῦ φαίνεται λοιπόν, πὼς ἔχω βάσιμο λόγο νὰ εἶμαι τρομοκρατημένος; Γιατὶ ἐκτός ἀπὸ τὰ ὅσα εἶπαμε, τώρα μὲν, ἂν καὶ χρειάζεται βέβαια νὰ κάνω μεγάλη προσπάθεια γιὰ νὰ μὴν κατανικηθῶ τελείως ἀπὸ τὰ πάθη τῆς ψυχῆς, μ' ὅλα ταῦτα καὶ τοὺς κόπους ὑπομένω καὶ δὲν ἀποφεύγω τὸν ἀγῶνα.

580. Γιατὶ μὲ κυριεύει μὲν καὶ τώρα ἡ μωροφιλοδοξία, τὸ συχνοσυλλογίζομαι ὅμως· καὶ τὸ βλέπω πὼς ἐγίνηκα αἰχμάλωτος· κάποτε κάποτε μάλιστα καὶ τὴν ἐπιτιμῶ τὴν ψυχὴ μου, ποῦ κατήνησε σκλάβα.

581. Μοῦ γεννιοῦνται βέβαια καὶ τώρα ἄτοπες ἐπιθυμίες· μὰ ἡ φλόγα ποῦ μ' ἀνάφτουν εἶναι ἀδυνατώτερη, ἐπειδὴ τ' ἀπόξω μου τὰ μάτια δὲν βρίσκουν ὕλικὸ γιὰ νὰ τροφοδοτήσουν τὴ φωτιά.

582. Ἐχω δὲ ἀπαλλαγῆ ὅλως διόλου ἀπὸ τὸ ν' ἀκούω

προσωπικῶς ποῦ σοῦ γράφω εὐρῆκα ἀθρήσκους, γιὰτὶ αὐτὸ μ' ἐνδιαφέρει τώρα, ἀνθρώπους ποῦ πρὶν πατήσουν τὸ πόδι τους στὴ Ἱερατικὴ Σχολή, ἦσαν τύποι καφενάβιοι, ποῦ τοὺς ἐνοχλοῦσε τὸ χτύπημα τῆς καμπάνας. Αἱ αὐτοῦ τοῦ τύπου ἀνθρώποι θὰ κληθοῦν νὰ κυνηγήσουν τὸ διάβολο. "Ὅσο καὶ ἂν προσέξῃ καὶ ὁ Ἀρχιερεὺς, ὁ νόμος εἶναι ἰστὸς καὶ τὸν περνοῦν μὲ φόρα τά... κολεόπτερα. Ὁ Θεὸς καὶ ἡ ψυχὴ τους. Μήπως ἐσὺ ἀνήκεις σ' αὐτὴ τὴν κατηγορίαν ἀδελφέ;

Ἄλλὰ καὶ ἡ λεγομένη θρησκευτικότης δὲν ἀρκεῖ. Θὰ τὰ εἰποῦμε στὸ ἄλλο γράμμα.

Μὲ ἀγάπη Χριστοῦ Χ.

τὸν ὁποιοδήποτε νὰ κακολογῇ καὶ ἀπὸ τὸ νὰ παρακολουθῶ αὐτὰ πού λέει, ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχουν γύρω μου ἄνθρωποι· γιατί οἱ τοῦχοι αὐτοὶ δὲν μποροῦν βέβαια νὰ μιλήσουν.

583. Δὲν μπορῶ ὅμως ν' ἀπαλλαγῶ κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο κι' ἀπὸ τὸ θυμό, μολονότι δὲν βρίσκονται ἄνθρωποι πού νὰ μὲ παροργίζουν· γιατί συχνά, μὲ τὸ νὰ μοῦρχεται στὸ νοῦ μου ἡ θύμηση καὶ τὰ καμώματα ἀνθρώπων ἀνοήτων, κάνουν τὴν καρδιά μου νὰ φουσκώνῃ· ὄχι ὅμως κι' ὡς τὸ τέλος· γιατί γρήγορα τὴν καταπραΰνω, κι' ἄς εἶναι ξαναμμένη· καὶ τὴν πείθω νὰ ἡρεμῇ, ἀφοῦ τῆς εἶπῶ, ὅτι δὲν συμφέρει καθόλου, καὶ πῶς εἶναι πανάθλιο πρᾶγμα, παραθεωρώντας τὰ δικά μας κακά, νὰ καταγινώμαστε μ' αὐτὰ πού κάνουν οἱ ἄλλοι. "Ἄν ὅμως ἀνακατευθῶ μὲ τὸν κόσμον κ' αἰχμαλωτισθῶ ἀπὸ χίλιες δυὸ ἔγνοιες, δὲν θὰ μπορῶ νὰ χαρῶ τὴ νοθεσίαν αὐτῆ· κι' οὔτε καὶ ναῦρω τοὺς στοχασμοὺς, πού παιδαγωγοῦν σ' αὐτά.

584. Ἄλλ' ὅπως αὐτοὶ, πού ἀπὸ κάποιο ρέμα ἢ καὶ μ' ἄλλον ὁποιοδήποτε τρόπο σπρώχνονται σὲ βάραθρο, μποροῦν μὲν νὰ προβλέψουν τὸ χαμὸ πού σ' αὐτὸν θὰ καταλήξουν, δὲν εἶναι ὅμως σὲ θέσι νὰ σκεφθοῦν κάποιο τρόπο γιὰ νὰ βοηθηθοῦν. Ἔτσι κ' ἐγώ, ἂν πέσω μέσα στὴν παραζάλη τῶν παθῶν, θὰ μπορῶ μὲν νὰ διακρίνω πῶς ἡ παιδωμή μου κάθε μέρα καὶ μεγαλώνει, δὲν θὰ μοῦ εἶναι ὅμως πλεόν δυνατὸ νὰ περιμαζευθῶ, σὰν τώρα, στὸν ἑαυτό μου, οὔτε καὶ νὰ ἐπιβληθῶ στὰ ἐλαττώματά μου αὐτά, πού ἀπὸ παντοῦ μοῦ ἐπιτίθενται σὰν λυσσασμένα, ὅπως τῶκανα αὐτὸ προτῆτερα.

585. Γιατί μέσα μου βρίσκειται μιὰ ψυχὴ ἄρρωστη καὶ μικρῆ, καὶ πού εὐκόλα νικιέται, ὄχι μονάχα ἀπὸ τὰ πάθη αὐτά, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸ χειρότερον ἀπ' ὅλα, τὸ φθόνον· καὶ δὲν ξέρω ν' ἀντιμετωπίζω οὔτε τίς προσβολές οὔτε καὶ τίς τιμές, μὲ κάποιο μέτρο· ἀλλὰ κι' αὐτὲς μοῦ

ξεσηκώνουν τὰ μυαλά μου καὶ μὲ ταπεινώνουν ὑπερβολικὰ ἐκεῖνες.

586. Σὰν τ' ἄγρια λοιπὸν θηρία, ποῦ ὅταν μὲν εἶναι καλοθρεμμένα καὶ γεμάτα ἀπὸ δύναμη κατανικοῦν αὐτοὺς ποῦ πολεμοῦν μαζί τους, καὶ μάλιστα ἂν λάχῃ νᾶναι ἀδύναμοι κι' ἀνίδεοι· ἂν ὅμως τὸ καταφέρῃ κανένας νὰ ρέψουν ἀπὸ τὴν πείνα, τότε καὶ τὴν ἀγριάδα τους ἀδυνατίζει καὶ σβύνει καὶ τὸ μεγαλύτερο μέρος ἀπὸ τὴ δύναμή τους, οὕτως ὥστε κ' ἓνας ἀκόμη ποῦ δὲν διακρίνεται γιὰ πολλὴ γενναιότητα, νὰ μπορῇ νὰ καταπιασθῇ σὲ μάχῃ μαζί τους· ἔτσι καὶ τῆς ψυχῆς μας τὰ πάθη· ἐκεῖνος ποῦ τὰ ἐξασθενίζει, μπορεῖ καὶ νὰ τὰ βάλῃ σὲ κάποιον σωστὸ λογαριασμό. "Ὅποιος ὅμως τὰ συντηρεῖ μ' ἐπιμέλεια, καὶ ἡ ἀντίσταση σ' αὐτὰ τοῦ γίνεται δυσκολώτερη, μὰ καὶ τὰ κάνει νὰ γίνουν τόσο φοβερά, ὥστε ζῆ πάντα μὲ τὸ φόβο καὶ σὰν μέσα σὲ σιλαβιά.

587. Μὲ τί τρέφονται λοιπὸν τὰ θηρία αὐτά; Τὴν μὲν ματαιοδοξία τὴν τρέφουν οἱ τιμὲς καὶ τὰ παινέματα· τὴ δὲ ἀποκοτιά, ἡ μεγάλη ἐξουσία καὶ δύναμη· τὸ δὲ φθόνο, οἱ ἐπιτυχίες τῶν ἄλλων· τὴ φιλαργυρία, ἡ προθυμία αὐτῶν ποῦ δίνουν δῶρα· τὴν ἀκολασία ἡ τρυφηλὴ ζωὴ καὶ οἱ ἀδιάκοπες συναναστροφές μὲ γυναῖκες· κι' ἄλλο ἄλλα.

588. Κι' ὅλα αὐτά, ἂν μὲν προβάλω στὴ μέση, θὰ μοῦ ἐπιτεθοῦν δυνατὰ καὶ θὰ μοῦ κἀτασπαράξουν τὴν ψυχὴ μου· καὶ θὰ μοῦ γίνουν φοβερά· καὶ θὰ μοῦ κάμουν πολὺ δυσκολώτερο τὸν πόλεμο ἐναντίον τους. "Ἄν ὅμως μένω ἐδῶ ποῦ βρίσκομαι, θὰ χρειασθῇ μὲν ζόρι μεγάλο γιὰ νὰ ὑποταχθοῦν· θὰ ὑποταχθοῦν ὅμως, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ· καὶ θὰ λυτρωθῶ πλέον ἀπὸ τὰ γαυγίσματά τους.

589. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο διατηρῶ τὸ σπιτάκι αὐτό· κι' οὔτε πηγαίνω πουθενά, κι' οὔτε καὶ συναντῶ, οὔτε καὶ συναναστρέφομαι κανένα· κι' ἀνέχομαι ν' ἀκούω καὶ χίλιες δυὸ ἄλλες τέτοιες κατηγορίες· ποῦ θᾶθελα βέβαια

μέ μεγάλη μου χαρά, νά τις ἀνασκευάσω· μέ τὸ νά μὴ μπορῶ ὅμως νά τὸ κάμω, δαγκώνομαι καὶ θλίβομαι. Οὔτε καὶ μοῦ εἶναι εὐκόλο, νᾶμαι καὶ κοινωνικὸς μαζί, καὶ νά διατηρῶ καὶ τὴ σημερινή μου ἀσφάλεια. Γι' αὐτό, σὲ παρακαλῶ καὶ σένα τὸν ἴδιο, τὸν ἄνθρωπο ποῦ τὸν ἔχουν ζώσει τέτοια βάσανα, περισσότερο νά τὸν λυπᾶσαι, παρὰ νά τὸν κατηγορῆς.

590. Ἄλλὰ βλέπω πὼς ἀκόμη δὲν σὲ πείθω. Γι' αὐτὸ ἦλθεν ἡ ὥρα, τὸ μόνο πρᾶγμα ποῦ τὸ κρατοῦσα μυστικὸ νά σοῦ τὸ φανερώσω κι' αὐτό. Κ' ἴσως μὲν θὰ τὸ νομίσουν πολλοὶ ἀπίστευτο. Ἐγὼ ὅμως, παρ' ὅλα αὐτά, δὲν θὰ ντραπῶ νά τὸ βγάλω στὴ μέση γιατί ἂν κι' αὐτὸ ποῦ θὰ εἰπῶ φανερώη μιὰ συνείδηση πονηρὴ καὶ ἀμέτρητες ἀνομίες, ἐφ' ὅσον ὅμως ὁ Θεὸς ποῦ πρόκειται νά μᾶς κρίνη ξέρει τὰ πάντα στὴν ἐντέλεια, τί παραπάνω θὰ μπορέσω νά κερδίσω, ἂν δὲν τὸ ξέρουν οἱ ἄνθρωποι;

591. Ποιὸ εἶναι λοιπὸν τὸ μυστικὸ αὐτό; Τὸ ὅτι ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ποῦ μοῦ βάλες μέσα μου τὴν ὑπόψιαν αὐτῆ, συχνὰ ἐκινδύνεψα νά πάθῃ τὸ κορμί μου τελεία παράλυση· τόσος μεγάλος φόβος καὶ τόση μεγάλη θλίψη μοῦ ἐκυρίευσαν τὴν ψυχὴ μου.

592. Γιατί, μέ τὸ νά βάζω στὸ νοῦ μου τὴ δόξα τῆς νύφης τοῦ Χριστοῦ, τὴν ἁγιωσύνη της, τὴν πνευματικὴ της ὁμορφιά, τὴ σύνεσή της, τὴν εὐπρέπειά της, καὶ λογιάζοντας καὶ τὴ δική μου ἀθλιότητα, δὲν ἔπαυσα νά κλαίω καὶ γιὰ μένα καὶ γιὰ κείνη, κ' ἔλεγα μέσα μου, ἀναστενάζοντας διαρκῶς καὶ διαπορῶντας.

593. Ποιὸς τὴν ἔδωκε λοιπὸν τὴ συμβουλὴν αὐτῆ; Πῶς ἔκαμε τέτοιο λάθος ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ; Γιατί παρώργισε τόσο πολὺ τὸν Δεσπότη της, ὥστε νά παραδοθῆ σ' ἐμένα, ποῦ εἶμαι ὁ πιὸ ἀνυπόκλητος ἀπὸ ὅλους, καὶ νά ὑποστῆ τέτοιο ἐξευτελισμὸν;

594. Βάζοντας αὐτὰ συχνὰ στὸ νοῦ μου καὶ μὴ μπορώντας οὔτε τὴ θύμησιν νά ὑποφέρω τοῦ μεγάλου αὐτοῦ ἀτόπου, ἤμουν ἀποσβωλομένος, ὅπως αὐτοὶ ποῦ πα-

θαίνουν ἀποπληξία, χωρίς νά μπορῶ οὔτε νά κυττάξω, οὔτε καί ν' ἀκούσω τίποτα. Κι' ὅταν μέ παρατοῦσε ἡ σαστιμάρα αὐτή — γιατί πότε πότε μ' ἐκρυφοπαραιτοῦσε — τήν ἀκολουθοῦσαν θλίψη καί δάκρυα. Κι' ὅταν ἐχόρταινα πλέον ἀπό τὰ δάκρυα, μ' ἐκυρίευε πάλιν ὁ φόβος, πού μ' ἐγέμιζεν ἀπό ταραχή κι' ἀπό σύγχυση, καί μου ἐκλόνιζε τὸ νοῦ μου.

595. Μὲ τέτοια παραζάλη ἐπερνοῦσα τὸν καιρὸ μου προτήτερα. Σὺ ὅμως δὲν εἶχες οὔτε ἰδέα· κ' ἐνόμιζες ὅτι περνώ μέ γαλήνη. Ἄλλὰ τώρα θά προσπαθῆσω νά σοῦ ξεσκεπάσω τὴ βαρυχειμωνιά τῆς ψυχῆς μου. Γιατί — ποιὸς ξέρει; — ὕστερα ἀπ' αὐτό, ἴσως θά μέ συγχωρήσης, ἀφήνοντας πλέον κατὰ μέρος τίς κατηγορίες.

Πῶς λοιπὸν καί μέ ποιὸ τρόπο θά σοῦ τὴν ἀποκαλύψω; Ἄν θέλῃς βέβαια νά τὴν δῆς ὀλοκάθαρα, ἄλλος τρόπος δὲν ὑπάρχει, παρὰ τὸ νά σοῦ ξεγυμνώσω τὴν καρδιά μου. Ἐπειδὴ ὅμως εἶναι ἀδύνατο νά γίνῃ αὐτό, θά προσπαθῆσω νά σοῦ παρουσιάσω κάπως τὴν καπνιά τῆς προτητερινῆς μου θλίψης, μὲ κάποια σκιερὴν εἰκόνα, κι' ὅσο τὸ μπορῶ καλύτερα. Καί σὺ ἀπὸ τὴν εἰκόνα αὐτὴ κράτησε τὴ βαρυθυμιά μου μόνο.

596. Ἄς βάλωμε στὸ νοῦ μας, πῶς ἡ κόρη τοῦ βασιλεῖ ὅλης τῆς γῆς πού φωτίζει ὁ ἥλιος ἀρραβωνιάσθηκε μὲ κάποιον· καί πῶς ἡ κόρη αὐτὴ ἔχει μιὰν ἀσύγκριτη ὁμορφιά· καί τέτοια, πού νά ὑπερτερῇ τὴν ἀνθρώπινη φύση, καί νά νικᾷ σ' αὐτὴ, καί μὲ διαφορὰ μάλιστα μεγάλη, ὀλόκληρο τὸ γυναικεῖο φύλο· καί πῶς ἔχει τέτοια ψυχικὰ χαρίσματα, πού καί τὸ ἀνδρικό γένος, κι' ἀπ' αὐτοὺς πού ἐζησαν κάποτε κι' ἀπ' αὐτοὺς πού θά ὑπάρξουν, νά τὸ ξεπερνᾷ σὲ πολὺ μεγάλο βαθμό· κι' ἀκόμη, πῶς, ὡς πρὸς μὲν τὴν εὐκοσμία τῆς συμπεριφορᾶς της, ἐστάθηκεν ἀνώτερη ἀπὸ κάθε φιλοσοφικὴ ἐντολή, ὡς πρὸς δὲ τὴν ὁμορφιά τῆς ἐμφάνισής της, ἐξεμηδένισε κάθε ἄλλη σωματικὴ τελειότητα.

597. Καί πῶς τὸν ἀρραβωνιαστικό της δὲν τὸν ἔζωναν

ΠΡΙΝ ΑΠΟ ΔΕΚΑΟΚΤΩ ΧΡΟΝΙΑ

Η ΒΕΒΗΛΩΣΙΣ ΤΗΣ ΜΝΗΜΗΣ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΚΑΤΕΣΤΗΣΕ
 ΣΤΕΝΩΤΕΡΟ ΤΟ ΔΕΣΜΟ ΤΗΣ ΜΕ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΨΥΧΗ
 Η ΜΕΓΑΛΟΧΑΡΗ ΠΟΥ ΣΤΑΘΗΚΕ ΣΥΝΟΔΟΙΠΟΡΟΣ ΤΩΝ ΑΓΩΝΩΝ ΜΑΣ

Ὁ δρόμος πρὸς τοὺς ναοὺς τῆς Θεοτόκου

Ἐδῶ καὶ δέκα ὀκτῶ χρόνια. Ἀνήμερα τῆς μεγάλης θεομητορικῆς ἑορτῆς. Χτυποῦσαν χαρμόσυνα οἱ καμπάνες τῆς Ἐκκλησίας τῆς Μεγαλόχαρης τῆς Τήνου καὶ ἓνας κόσμος μὲ θρησκευτικὴ κατάνυξι παρακολουθοῦσε τὴ λιτάνευσί τῆς διαμαντοστόλιστης εἰκόνας κατὰ μῆκος τοῦ παραλιακοῦ δρόμου. Σφύραγαν πανηγυρικὰ τὰ καράβια ὅσα βρισκότανε στὸ λιμάνι τοῦ νησιοῦ καὶ τὸ μελτέμι ποῦ ἔστελνε τὸ μισοταραγμένον τὴν ἐποχὴ αὐτὴ τοῦ καλοκαιριοῦ Αἰγαῖο ἔσπαζε μὲ μιὰ δική του συμφωνικὴ πλαταγὴ ἐπάνω στοὺς βράχους. Αὐτὸ τὸ πρωὶ καὶ σ' ἓνα τόσο ἐπιβλητικὸ περιβάλλον ἡ ἑλληνοχριστιανικὴ ψυχὴ ἔδοκίμασε ἓνα φοβερὸ κραδασμὸ. Τὴν ὥρα ποῦ τὸ πολεμικὸ μας καράβι, ἡ Ἑλλη, ἔμπαινε στὸ λιμάνι τῆς Τήνου ἐξαπολύθηκε τὸ πλεόν ἀπάνθρωπο καὶ βδελυρὸ ἔγκλημα. Ἐβεβηλώθη ἡ γαλανὴ ἑλληνικὴ θάλασσα ἀπὸ τὴν ἐπιδρομὴ φασιστικῶν ὑποβρυχίων καὶ ἐρίχθησαν ἀνδρὰ βόμβες ἐπάνω στὸ ἑλληνικὸ καράβι, ποῦ στὸ πέρασμα τῶσαν χρόνων εἶχε χρησιμεύσει ὡσάν ἡ ἱερὴ ναῦς, τοῦ ἑλληνικοῦ μας ναυτικοῦ. Τὸ ἔγκλημα εἶχε συντελεσθῆ. Διεκόπη ἡ λιτάνευσίς τῆς εἰκόνας τῆς Μεγαλόχαρης καὶ ὑψώθηκε ἡ κραυγὴ τῆς ἀπογνώσεως καὶ τῆς ἀποδοκιμασίας τοῦ κόσμου. Ἐνας δυνατὸς σπαραγμὸς συνε-

μονάχα οἱ φωτιές γιὰ τίς χάρες τῆς αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ χωρὶς αὐτῆς ὑπέφερε γι' αὐτὴν πολὺ· καὶ τόσο, ποῦ ὡς πρὸς τὸ πάθος τοῦ αὐτοῦ νὰ σβύνουν ἐμπρός του καὶ οἱ πιὸ τρελλοὶ ἀκόμη ἑραστές, ἀπ' αὐτοὺς ποῦ ἔζησαν ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τοῦ κόσμου ἕως σήμερα.

598. Κ' ὕστερα, πὼς τὴν ὥρα ποῦ ἐκαιόντανε αὐτὸς ἀπὸ τῆ λαχτάρα, ἄκουσε ἀπὸ κάπου, πὼς τὴν ὑπέροχην αὐτὴν ἀγαπητικὴ του κάποιος πρόκειται νὰ τὴν παντρευθῆ· καὶ πὼς αὐτὸς εἶναι ἀπὸ τοὺς πλεόν ἀσήμαντους καὶ καταφροννημένους ἀνθρώπους, κακοσόγιαστος, ἀνάπηρος σωματικὰ, καὶ τρισχειρότερος ἀπὸ καθένα ἄλλο.

Μετὰφρ. ΘΕΟΔΟΣΗ Κ. ΣΠΕΡΑΝΤΣΑ

κλόνισε τὴν ἀτμόσφαιρα τοῦ νησιοῦ καὶ μιὰ ἔκκλησις πρὸς τὴν Παναγία τὴν Μεγαλόχαρη. Καὶ δὲν ἐχάθηκε στὸ κενὸ ἡ ἔκκλησις αὐτὴ τοῦ εὐλαβικοῦ ὀρθοδόξου χριστιανικοῦ κόσμου. Ὑψωσε τὸ ἀνάστημά της ἡ ὑβρισθεῖσα μητέρα τοῦ Θεοῦ καὶ ἄπλωσε τὴν προστατευτικὴ σκιά σκορπιζοντας τὴν παρηγορία καὶ τὴν μεγάλη πίστι στὰ ταραγμένα στήθη τῶν προσκυνητῶν.

Ὅλη ἡ φυλὴ ἡ ἑλληνικὴ ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη ξαναβρῆκε στὸ πλευρὸ της τὴν ὑπέρμαχον σύμμαχον στρατηγόν. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἡ εἰκόνα τῆς Μεγαλόχαρης ὑψώθηκε σὲ κάθε καρδιά ἑλληνικὴ καὶ ἀναψε μπροστὰ της ἀκοίμητο τὸ καντήλι τῆς ἑλληνικῆς πίστεως καὶ τῆς ὀρθόδοξης χριστιανικῆς εὐλαβείας. Ἡ παράδοσις ἡ φυλετικὴ τῆς ἀνδρείας καὶ τῆς γενναϊότητος ἀγκάλιασε τὴν πίστιν πρὸς τὴν συμπαραστάτιδα καὶ ἀήττητον σύμμαχον εἰς πολέμους, τὴν Παναγίαν, καὶ ἡ φυλὴ ξεκινώντας σὲ μιὰ καινούργια Τιτάνεια ἐξόρμησι στάθηκε βράχος, μὲ τὴν συμπαράστασι τῆς θεομήτορος, πού τὴν εἶχε προσβάλει ὁ ἐχθρὸς τὴν ἡμέρα αὐτὴ τῆς ἑορτῆς της. Τὴν εἶδαν ὀλοζώντανη οἱ πολεμιστὲς μας τὴν ὥρα τῆς σκληρότερης μάχης, ἄκουαν ψιθυρίσματά της οἱ ὑπερασπιστὲς τῆς ἑλληνικῆς ἐλευθερίας καὶ στάθηκε ἡ Μεγαλόχαρη ὡς ὁ ἰσχυρότερος προμαχὼν κατὰ τῶν ἐχθρικών ὀρδῶν καὶ ἐπιθέσεων. Ἡ μορφὴ τῆς Ὑπερμάχου Στρατηγοῦ ἔγινε συνειδήσις νίκης καὶ θριάμβου τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς κατὰ τῶν ἐπιβούλων πολεμιῶν της. Ἡ συμπαράστασις αὐτὴ τῆς Ἀειπάρθενης μητέρας τοῦ Θεοῦ ἔδωκε ἓνα καινούργιο νόημα στοὺς ἀγῶνας τοὺς σκληροῦς, πού ἐγνώρισε καὶ ἀντιμετώπισε ἡ ἑλληνικὴ φυλὴ. Καὶ στὴν ἐξουθένωσι καὶ συντριβῇ τῶν ὑβριστῶν της, κατὰ τὴν ἡμέραν πού ἓνας φιλόθρησκος καὶ εὐλαβικὸς λαὸς ἐώρταζε ἐδῶ καὶ δέκα ὀχτῶ χρόνια, τὴν ἐπέτειο τῆς γιορτῆς τῆς Κοιμήσεως της, εἶδε ἡ φυλὴ ἡ ἑλληνοχριστιανικὴ, γιγαντωμένη ὅσο ποτὲ ἄλλοτε, τὴν πίστι της καὶ τὴν ἐλπίδα της γιὰ μιὰ καλλίτερη αὔριο ἀπὸ πάσης πλευρᾶς.

*

Τὰ χρόνια πού ἐπέρασαν ἀπὸ τὸ πρῶτ ἐκεῖνο τῆς βεβηλώσεως τῆς θρησκευτικῆς ἀτμόσφαιρας πού εἶχε δημιουργήσει ἡ μεγάλη γιορτὴ τῆς Μεγαλόχαρης ἴσως νὰ ὑπῆρξαν χρόνια μέχρι τῆς στιγμῆς αὐτῆς ἀγωνίας καὶ θλίψεων. Ἡ σκιά ἐν τούτοις τῆς Παναγίας πού δὲν ἀπομακρύνθηκε ποτὲ ἀπὸ κοντὰ μας κρατεῖ ἄσβεστη τὴν φλόγα τοῦ ἀναμμένου καντηλιοῦ της στὴν ψυχὴ μας καὶ ἡ ἀκτινοβολία τῆς φλόγας αὐτῆς διατηρεῖ ἀλύγιστη τὴν ἐλπίδα μας γιὰ τὴν δικαίωσι τῶν πόθων καὶ τῶν ὀνείρων μας. Ὁ δρόμος πρὸς τὴν ἔκκλησίαν τῆς Μεγαλόχαρης πού ἀνεβαίνουν χιλιάδες προσκυνητὲς γιὰ νὰ προσφέρουν τὸν φόρον τοῦ σεβασμοῦ καὶ τῆς εὐγνω-

μοσύνης πρὸς τὴν ὑπέρμαχον στρατηγὸν τοῦ ἔθνους ἀποτελεῖ τὸν δρόμον πρὸς μίαν ψυχικὴν ἀνάτασιν. Ἔτσι στέκονται καὶ ὅλοι οἱ δρόμοι, μεγάλοι καὶ μικροί, πού φέρνουν πρὸς τὶς ἐκκλησίας τὶς τιμημένες μὲ τὸ πανάγιο ὄνομά τῆς κόρης τῆς Ναζαρέτ. Κάθε πόλις ἑλληνικὴ καὶ κάθε χωριὸ καὶ ὅλα σχεδὸν τὰ νησάκια τὰ ἑλληνικὰ τιμοῦν τὴν μνήμη τῆς μητέρας τοῦ Θεοῦ. Καὶ κάθε ἐκκλησία τῆς Παναγίας ἔχει τὴν ἱστορία της τὴν ἑλληνικὴ καὶ τὴν χριστιανικὴ. Ἔχει τὴν παράδοσι καὶ τὸ θρύλο της. Εἶναι ἡ Παναγία ἡ Μεγαλόχαρη τῆς Τήνου καὶ ἡ Παναγία τῆς Πάρου ἢ Ἐκατονταπυλιανή. Εἶναι ἡ Παναγία, πού ἡ ἐκκλησία της εἶναι χτισμένη ἐπάνω σ' ἓνα γκρεμὸ τοῦ μικροῦ νησιοῦ τῶν Κυκλάδων, τῆς Νιόε, ἡ Παναγία ἡ Γκρεμιώτισσα. Εἶναι ἡ Παναγία ἡ Γοργοεπίκοος — ἡ Γρηγοροῦσα — στὴν παλιὰ Ἀθήνα καὶ στὴν Θεσσαλονίκη ἀλλὰ καὶ στὴν χριστιανικὴ συνοικία τῶν Ἐξ Μαρμάρων τῆς Πόλης. Ἀνάμεσα σὲ μύρτα καὶ σὲ κούμαρα ἡ Παναγία ἡ Μυρτιδιώτισσα τῶν Κυθέρων καὶ ἡ Κουμαριώτισσα στὸ Νεοχώρι τοῦ Βοσπόρου. Ἡ Παναγία μὲ τὴν ἱστορηθεῖσαν ὑπὸ τοῦ ἀποστόλου Λουκᾶ εἰκόνα στὴν ἱστορικὴ Μονὴ τοῦ Μεγάλου Σπηλαίου καὶ ἡ Παναγία ἡ Γλυκοφιλοῦσα σ' ἓνα πολὺ μικρὸ νησάκι τῶν Κυκλάδων.

Ὅλοι οἱ μικροὶ καὶ οἱ μεγάλοι δρόμοι πού ὀδηγοῦν στὶς ἐκκλησίες αὐτὲς καὶ ὅλες οἱ ἐκκλησίες πού τιμῶνται μὲ τὸ ὄνομα τῆς Ἀειπάρθενης Μητέρας τοῦ Θεοῦ συνθέτουν στὸ σύνολό τους τὴν ἰδέα τῆς μεγάλης μορφῆς καὶ τῆς θαυματουργικῆς δυνάμεως τῆς Παναγίας. Εἶναι μία ἱερὴ σικιά, πού μᾶς κάνει νὰ ὑψώνουμε τὸν ἑαυτὸ μας καὶ τὴν ψυχὴ μας πρὸς τὸ μεγαλεῖο μᾶς ταπεινῆς κόρης, πού τὴν ἐξύψωσε ἡ θεία εὐδοκία εἰς τὴν ἀνώτερη βαθμίδα τῆς ἀγιότητος. Ἡ νοερὴ αὐτὴ γονυκλισία μας μπροστὰ στὴν εἰκόνα τῆς ἀποτελεῖ ἓνα δεσμὸ πού μᾶς κρατεῖ ἐμᾶς τοὺς Ἕλληνας καὶ τοὺς χριστιανοὺς σὲ μιὰ βαθμίδα πίστεως καὶ ψυχικῆς ἀνατάσεως προνομιακῆς. Ἡ ἐπέτειος τῆς βεβηλώσεως τῆς μνήμης της ἐδῶ καὶ δέκα ὀχτὼ χρόνια ἔχει συσφίξει περισσότερο τὸν δεσμὸ αὐτόν.

ΒΑΣ. ΗΛΙΑΔΗΣ

«Ἴδου ἡμέρα ἐνδοξος ἐξέλαμψεν! Ἐπαίρονται πάλαι οὐράνιοι, καὶ ἄγγελοι ἀνυμνοῦσι, καὶ ὑποδέχεται Χριστὸς τὸ τῆς παρθενίας αὐτοῦ μητρῶον κειμήλιον. Σήμερον ἄσατε, λαοί, Δαυιτικὴν ὠδὴν ἐπὶ τῇ ἐνδόξῳ Κοιμήσει τῆς Παναγίας. Οὐκ ἐν ὀργάνοις ἤχηροῖς· ἀλλ' ἐν κυμβάλοις χελλεσῶ ἀγνοῖς· μουσικῇ τε καρδίας φόρμιγγι· ἐν εὐήχῳ σάλπιγγι ὑψηλῆς διανοίας».

ΑΠΟ ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ
ΕΝΟΣ ΑΝΑΧΩΡΗΤΟΥ

ΤΑ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΑ

Σήμερα δὲν ἔχομε πολλὰ τέτοια Μοναστήρια. Ἡ ἐποχή μας εἶναι ἀντιπνευματικὴ. Γι' αὐτὸ ἡ πνευματικὴ ἀθλήση, στοὺς καιροὺς μας αὐτοῦ, παραμελήθηκε καὶ ὁ ἠθικός μας ἐξοπλισμὸς κατήντησε, ἔτσι, πολὺ ἐλαφρὸς. Ὅσον πάει μάλιστα, γίνεται δλοένα κ' ἐλαφρότερος.

Ἡ ψυχὴ τοῦ σημερινοῦ ἀνθρώπου εἶναι αἰχμάλωτη τῆς γῆς. Κι' ἂν καμμιά φορὰ στρέφωμε τὰ βλέμματά μας πρὸς τὸν οὐρανὸν, δὲν τὸν βλέπομε, ὅπως ἄλλοτες, σὺν τῷ κατοικητήριῳ τῆς θεότη-
τας· παρά, μὲ τὴν κρυφὴ λαχτάρα, νὰ μετασταθμεύσωμε κάποτε σὲ κάποιο ἀπὸ τὰ μακρυνὰ καὶ χρυσᾶ του ἄστρου, καὶ μὲ τὸν τρόπον αὐτό, ν' αὐξήσωμε, ἀκόμη περισσότερο, τὴ δύναμή μας καὶ τίς ἀνέσεις μας.

Ἔτσι, ὁ παληὸς ἀσκητισμὸς, ποὺ σκοπὸς του ἦτανε ἡ μεταμόρφωση καὶ ἡ θέωση τῆς ἀνθρωπίνης φύσης μας, ἐγκαταλείφθηκε. Καὶ τὰ Μοναστήρια, ποὺ ἦσαν τὰ ἐργαστήρια τῆς ψυχικῆς τελείωσης, ἀχρηστεύθηκαν. Καὶ σιγὰ σιγὰ ἐρειπώνονται καὶ ρημάζουν, σὺν παραπεταμένα θηκάρια ἀπὸ δαμασκιά σπαθιά.

*

Καὶ ὅμως αὐτὸ εἶναι λάθος μεγάλο. Ὅχι μονάχα γιατί εἶναι μιὰ ἀπαράδεκτη διακοπὴ τοῦ συνδέσμου τῆς ψυχῆς μας πρὸς τὴ ζωὴ τοῦ τόπου αὐτοῦ καὶ πρὸς τὴν παράδοση, ποὺ ἡ οὐσία της εἶναι ὁ θρίαμβος κατὰ τοῦ χρόνου καὶ τῆς φθορᾶς, καὶ ἡ βεβαίωση τῆς αἰωνίας ζωῆς τῆς Ἑλλάδος μας. Μὰ πιστεύω, πὼς εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους παραισθητισμοὺς τῆς ἐποχῆς μας, τὸ ν' ἀποστρέφωμε τὰ μάτια μας ἀπὸ τὸ ἐσχατολογικὸ πρόβλημα, ποὺ τὰ Μοναστήρια εἶναι οἱ σηματοδοτεῖς του.

Εἶναι ἀπόδειξις ἀναιμοῦ καὶ ρηχοῦ στοχασμοῦ, τὸ νὰ μὴ συλλογιώμαστε ποτέ μας οὔτε τὴν προέλευση καὶ τὴ πηγὴ, οὔτε καὶ τὴν κατάσταση καὶ τὰ στερνὰ τέλη τῆς ψυχῆς μας· καὶ ν' ἀρνιώμαστε καθετὶ ποὺ δὲν εἶναι ψηλαφητὸ καὶ ποὺ δὲν ἀνήκει στὸν κόσμον τῶν ὁρατῶν πραγμάτων καὶ τῆς ἐμπειρίας μας. Κι' ἄλλοίμονο καὶ τρισἄλλοίμονό μας, ἂν καταντήσωμε νὰ πιστεύωμε— ὅπως τὸ κηρύττει ὁ κομμουνισμὸς — πὼς ὁ θάνατος εἶναι τὸ ὀριστικὸ καὶ πανώλεθρο τέρας τῆς ζωῆς μας, καὶ πὼς αὐτὸς εἶναι

ὁ μέγας κυρίαρχος, πού ἀποσυνθέτει τελειωτικά καὶ φρικτὰ τὴν προσωπικότητά μας.

*

Μιά τέτοια πίστη δὲν εἶναι μονάχα τελείως ἀπαράδεκτη καὶ ἀποκρουστική, ἀλλὰ εἶναι ἀκόμη καὶ ὄλως διόλου παράλογη. Γιατὶ ὁ ἄνθρωπος εἶχε, ἔχει, καὶ θὰ ἔχη πάντα του, τὴ δυνατότητα μιᾶς ἀτέρμονης ἀνάπτυξης, καὶ ποτὲ δὲν θὰ σταματήσει ἢ ἐκδήλωση τῆς δημιουργικῆς του ἰκανότητας. Τέρμα στὴν πνευματικὴ πορεία τοῦ ἀνθρώπου δὲν ὑπάρχει.

Ποῖός λοιπὸν ἢμπορεῖ νὰ ξέρη τί μᾶς ἐπιφυλάσσει τὸ ἀπώτερο μέλλον; Οἱ ἐμπειρίες μας καὶ αἱ γνώσεις μας εἶναι πολὺ περιωρισμένες· κι' οὕτε μποροῦμε ν' ἀγκαλιάσωμε τὴ διαφοροποίηση καὶ τὸ πλήρωμα τῆς ἀπειρης ζωῆς. Μ' ὄλη τὴν ἐπιστημονικὴν ἀνάπτυξη τοῦ καιροῦ μας, στὴν πραγματικότητα, δὲν ἔχομε δεχθῆ παρα ἑλάχιστες μονάχα ἀκτίνες ἀπὸ τοὺς ἀδυθόμετρητους ὠκεανούς τοῦ δημιουργικοῦ φωτός πού μᾶς τριγυρίζει.

Καὶ ποῖός λοιπὸν εἶναι ἐκεῖνος, πού ἢμπορεῖ νὰ μᾶς βεβαιώσει, πὼς μὲ τὸ πέρασμα ἀτελευτήτων αἰώνων δὲν εἶναι ἐνδεχόμενον ν' ἀλλάξη ὄλως διόλου ἡ φύση μας, κι' ὅπως οἱ κάμπιες τοῦ μεταξοσκώληκα ν' ἀποκτήσωμε κι' ἐμεῖς φτερά;

Ποῖός δὲ ἄλλος ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἁγία μας Ἐκκλησία μᾶς ἔδωκε καὶ μᾶς δίνει ἰκανοποιητικώτερες ἐξηγήσεις γιὰ τὴν ὄντολογικὴ μας πραγματικότητα; Ποῖός ἄλλος —τέλος πάντων— γλυκύτερος ὀπτασιασμός μπορεῖ νὰ ὑπάρξη, ἀπὸ τὴν παμβασιλεία τοῦ Πνεύματος, κι' ἀπὸ τὸν ἔρχομό τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν;

*

Μὰ καὶ ἡ τεχνικὴ σύγχρονη πρόοδος, πού τὸ φῶς τῆς τόσο μᾶς θαμπώνει καὶ τόσο μᾶς τυφλώνει, δὲν εἶναι κι' αὕτη —στὴ βαθύτερην οὐσία τῆς— τίποτε ἄλλο παρὰ μιὰ πνευματικὴ ἐργασία· πού δὲν ἰκανοποιεῖ μονάχα τίς ὕλικές μας ἀνάγκες, ἀλλὰ κι' ἀνταποκρίνεται σὲ βαθύτερα ἰδεολογικά μας αἰτήματα. Καὶ εἶναι βέβαιο, πὼς ὅσο θὰ πληθύνωνται μελλοντικὰ τὰ ἐπιτεύγματα τῆς, τόσο καὶ θὰ μᾶς σπρώχνουν ὀλοένα ψηλότερα· κ' ἐπάνω στὸ πύρινον ἄρμα τῆς ἐπιστήμης θὰ ξεπεράσωμε πολλὰς συννεφίερες, καὶ θὰ γίνουμ ἰδεαλιστικώτερες οἱ ἀναζητήσεις μας. Καὶ τότε, μαζί μὲ τὴ μεγαλύτερην ἄνεση κ' εὐμάρεια πού θ' ἀποκτήσωμε, θὰ μεγαλώσωμ μαζί καὶ τὰ φτερά μας, καὶ θὰ γίνουμ εὐγενικώτεροι οἱ σκοποὶ τῆς ζωῆς μας. Καὶ ὁ ἀέρας τῆς γῆς μας

θά μοσχοβολάη τότε ἀρώματα και θά θρασικεύουν γύρω μας αὐγινές δροσιές και ἡ μέθη τῶν χρωμάτων. Και σάν θάλλῃ ἡ ἐποχὴ αὐτὴ, τότε οἱ μυστικιστὲς και οἱ φτωχικοὶ και ἀσκητικοὶ καλόγεροι τῶν παλιῶν μας Μοναστηριῶν, ποὺ τόσο σήμερα παραθεωροῦμε, θ' ἀντιμετωπίζονται μὲ σεβασμὸ· και θά λογιάζονται σάν οἱ εὐγενικοὶ πρόδρομοι, ποὺ ἐσφυρηλατοῦσαν, μὲ ἡρωϊκὴ ψυχὴ, ἕναν ἰδανικὸ κόσμο, και προητοίμαζαν τὴ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν.

*

Ἄλλως τε, ὅπως και παραπάνω εἶπα, οἱ περισσότεροὶ ἀπὸ τοὺς «πτωχοὺς — αὐτοὺς — τῷ πνεύματι» καλογήρους κάθε ἄλλο παρὰ ἀπαισιόδοξοι ἀπαρνητὲς τοῦ κόσμου μας αὐτοῦ ἐστάθηκαν· κι' οὔτε και εἶχαν μεταφυσικὲς ἀποκλειστικὰ ἀναζητήσεις. Τὸ ἐναντίον μάλιστα. Ἀντίκρουζαν τὴ ζωὴ και τὸν κόσμο, μὲ κατάφαση και μὲ συγκατάβαση. Παρ' ὅλον ὅτι και τὴν ἐπίγωση τοῦ ἐφήμερου εἶχαν· και τραύματα πολλὰ και βαρεῖα ἐδέχονταν ἀπὸ τὸν καθημερινὸ μόνχο τῆς ζωῆς, ποὺ ἦτανε τότε και δυσκολώτερη και τραχύτερη. Ποτέ τους ὅμως δὲν τοὺς ἔλειψεν ἡ αἰσιόδοξη διάθεση τῆς πάλης γιὰ τὴν ἀνύψωσὴ τῆς· οὔτε κ' ἐλιγότεψε ποτέ ἡ πίστη τους, γιὰ μιὰν ἀνώτερη ἐξέλιξη και δημιουργία.

Και ἡ ὑψηλὴ τους αὐτὴ ψυχικὴ διάθεση εἶναι ἐκείνη ποὺ τοὺς ἔκανε ἀγωνιστὲς και ἥρωες· και μ' αὐτὴν ἐσφράγισαν, μὲ τὴν ἰδικὴ τους μοῖρα, τὴν κοινωνικὴ μας και τὴν Ἐθνικὴ μας ζωὴ.

*

Ἦσαν παιδιὰ μεγάλα. Και σάν παιδιὰ ἀγαποῦσαν. Σάν παιδιὰ ἐμυθοποιοῦσαν. Σάν παιδιὰ ἐλιθάνιζαν τὸ ἰδανικὸ τους. Και σάν παιδιὰ ἐπλησίαζαν, μὲ ὕμνους λατρευτικούς, τὰ δυὸ ἀντικείμενα τῆς λατρείας τους. Τὸν τρισάγιο δηλαδὴ Θεό. Και τὴν ἀγαπημένη τους Ἑλλάδα.

ΑΝΘΙΜΟΣ ΘΕΟΛΟΓΙΤΗΣ

«Ἐμπλήσον Ἀγνή, εὐφροσύνης τὴν καρδίαν μου, τὴν σὴν ἀκήρατον διδοῦσα χαρὰν, τῆς εὐφροσύνης ἢ γεννήσασα τὸν αἷτιον».

«Προστάτιν σε τῆς ζωῆς ἐπίσταμαι και φρουρὰν ἀσφαλῆστάτην, Παρθένε, τῶν πειρασμῶν διαλόουσαν ὄχλον, και ἐπηρείας δαιμόνων ἐλαύνουσαν· και δέομαι διὰ παντός, ἐκ φθορᾶς τῶν παθῶν μου ἑνσθῆναι με».

(Ἀπὸ τὴν Ἀκολουθίαν τῆς Κοιμῆς Παρακλήσεως εἰς τὴν Ὑπεραλίαν Θεοτόκον)

ΤΟ Β' ΙΕΡΑΤΙΚΟΝ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΕΛΑΣΣΩΝΟΣ

Ὁ Σεβασμιώτατος Ποιμενάρχης μας κ. Ἰάκωβος συνελθὼν τὸ ἔργον τῆς διαπιστώσεως τῶν ἐλλείψεων τῶν ἱερέων καὶ τοῦ καταλλήλου πνευματικοῦ καταρτισμοῦ αὐτῶν, συνεκάλεσεν ὑπὸ τὴν Προεδρίαν Του τὸ δεύτερον Ἱερατικὸν Συνέδριον διαρκείας ἀπὸ 12 ἕως 14ης τρέχοντος μηνός. Τὸ μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας καταρτισθὲν πρόγραμμα, ἰδίᾳ δὲ ἡ ἔμπνευσις τοῦ Σεβασμιωτάτου ὅπως τὸ συνέδριον συγκληθῇ εἰς τὴν γραφικωτάτην καὶ

ἱστορικὴν Ἱερὰν Μονὴν Ἀγίας Τριάδος Σπαρμίου - Ὀλύμπου, τὴν ὁποίαν ἠνώρθωσε ἐκ τῶν ἐρείπειων, ἐξησφάλισαν τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ Συνεδρίου.

Ἡ ἔναρξις τῶν ἐργασιῶν τοῦ Συνεδρίου ἐκηρύχθη ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου, μὲ πρῶτον ὁμιλητὴν τὸν Παν. Πρωτοσύγκελλον τῆς Ἱ. Μητροπόλεως καὶ θέμα «Αἱ Ἱεραὶ Συνάξεις ἀπαραίτητοι

διὰ τὸν ἐπὶ πλέον πνευματικὸν καταρτισμὸν τοῦ τιμίου πρεσβυ-
τερίου. Τὰ ὑπόλοιπα θέματα ἦσαν:

- 1) Τὰ ἀγαθὰ τῆς κοινῆς προσευχῆς.
- 2) Ἡ σημασία τῶν Ἱ. Ἀκολουθιῶν Ἐσπερινοῦ, Ἀποδεί-
πνου καὶ Ὁρθρου.
- 3) Αἱ δεισδαιμονίαι τοῦ χωρικοῦ χριστιανοῦ.
- 4) Τὰ ἀγαθὰ τῆς κοινῆς προσευχῆς.
- 5) Ἡ σημασία τῶν Ἱ. Ἀκολουθιῶν Ἐσπερινοῦ, Ἀποδεί-
πνου καὶ Ὁρθρου.
- 6) Ὁ ἐπανευαγγελισμὸς τῶν πιστῶν ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη τῆς
σήμερον.
- 7) Ἑμεῖς οἱ πνευματικοὶ καταρτίζετε..... ἐν πνεύματι πρα-
ότητος.
- 8) Ἴνα μὴ ἐγκοπὴν τινα δῶμεν τῷ Εὐαγγελίῳ τοῦ Χριστοῦ.
- 9) Ὅταν ὁ ἐφημέριος ἀπὸ πρωτοπόρος καταντᾷ οὐραγός.
- 10) Αἱ δυσχέρειαι τῆς λειτουργίας τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων
τῶν ἐργαζομένων ἀγροτοπαίδων.
- 11) Τὰ τέκνα ὑμῶν ἐκτρέφετε ἐν παιδείᾳ καὶ νοουθεσίᾳ Κυρίου.
- 12) Αἱ Ἀγροτολέσχαι καὶ τὰ Ἀνώτερα Κατηχητικὰ Σχολεῖα.
- 13) Διαφέρουσιν αἱ σύγχρονοι αἱρέσεις τῶν παλαιῶν;
- 14) Ἰδοὺ δὴ τί καλὸν ἢ τι τερπνὸν ἄλλ' ἢ τὸ κατοικεῖν ἀδελ-
φοὺς ἐπὶ τὸ αὐτό· μὲ ὁμιλητὰς τὸν Πανος. Πρωτοσύγκελλον κ.
Πέτρον Γιακουμέλον καὶ τοὺς αἰδес. ἱερεῖς 1) Δημήτριον Κόκ-
καλην, Γεώργιον Ρουμπιέν, Ἰωάννην Τζίκαν, Γεώργιον Ἀκριβόν,
Διονύσιον Καβαρατζῆν καὶ Βασίλειον Μπογάτσιαν.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Συνεδρίου πλεῖστα ὄραι ἀφιερώ-
θησαν εἰς συζητήσεις καὶ λύσεις ἀποριῶν, καθ' ἃς ὁ Σεβασμιώ-
τατος Πρόεδρος ἔδωκε τὰς ἐνδεδειγμένας λύσεις ἐπεξηγῶν συγ-
χρόνως τὴν ὀρθότητα καὶ τὸ βάσιμον ἐκάστης λύσεως.

Ἐπίσης ὑποδειγματικαὶ καὶ κατανοητικαὶ λειτουργίαι καὶ
ὀλονύκτιοι ἀγρυπνίαι, εἰς ἃς ἐχοροστάτησε ὁ Σεβασμιώτατος, προσ-
έδωκαν εἰς τὸ συνέδριον τὴν πρέπουσαν ἱεροπρέπειαν.

Τέλος ὁ Σεβασμιώτατος μετὰ τὸν ἐγκαινισμὸν τοῦ παρεκ-
κλησίου τοῦ Κοιμητηρίου τῆς Ἱ. Μονῆς ἢ ἀνακαινίσις καὶ ὁ
εὐπρεπισμὸς τοῦ ὁποίου ὀφείλεται εἰς Αὐτόν, συλλειτουργή-
σας μεθ' ἀπάντων τῶν αἰδес. συνέδρων, εἰς τιμὴν καὶ μνή-

μην τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Μεθοδίου Πατριάρχου Κων/λεως, ἐκήρυξε τὴν λήξιν τοῦ Συνεδρίου μὲ τὴν Γραφικὴν ρῆσιν «ἀπολύεσθε ἐν εἰρήνῃ», εὐχηθεὶς ὅπως πάντες οἱ λαβόντες μέρος εἰς τὸ Συνέδριον ἱερεῖς θέσουν εἰς μεγαλυτέραν ἐφαρμογὴν τὰ λεχθέντα καὶ ἀποφασισθέντα ἐν τῷ συνεδρίῳ πρὸς πλουσίαν πνευματικὴν καρποφορίαν ἐν ταῖς ἐνορίαις των.

Ἐκτὸς τῶν ἄλλων οὐσιώδεις ἀποφάσεις ἐλήφθησαν παμφηφεῖ, αἱ κάτωθι:

α) Ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ μέχρι τοῦδε κρατοῦντα καταργοῦνται αἱ ἀξιώσεις τῶν ἐφημερίων ἐπὶ τῶν πάσης φύσεως λεγομένων τυχηρῶν τοῦ ἐπιτραχηλίου, ἀφιεμένων τῶν χριστιανῶν εἰς τὴν φιλοτιμίαν των.

β) Εἰς τὰς ἀγροτολέσχας νὰ λάβῃ ἐνεργότατον μέρος ἡ Ἐκκλησία, εἰσάγουσα ὑπὸ μορφὴν διαλέξεων ἀνώτερα κατηχητικὰ ἢ ἐκκλησιαστικὰ μαθήματα.

γ) Νὰ ἐγκαινιασθοῦν ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς Ὀκτωβρίου καὶ νὰ λειτουργήσουν Κατηχητικὰ Σχολεῖα διὰ τοὺς ἐνήλικας ἄρρενας καὶ θήλεις κατὰ τὸ ὑπόδειγμα τῶν σχολείων τῶν ἀναλαβήτων ἐπὶ τῷ τέλει τοῦ ἐπανευαγγελισμοῦ τῶν πιστῶν.

δ) Αἱ πρεσβύτεραι καὶ τὰ τέκνα τῶν ἐφημερίων νὰ βοηθοῦν τούτους εἰς τὸ διαφωτιστικὸν περὶ τῶν καθηκόντων τῶν χριστιανῶν ἔργον των διὰ πραγματικῆς συμβολῆς, βάσει προγράμματος, τὴν πιστὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ὁποιοῦ θὰ ἔχη ἀναλάβει ὁ ἐφημέριος.

Αἱ σήμερον ἐπικρατοῦσαι ἐν τῇ Ἐπαρχίᾳ Ἐλασσῶνος συνθήκαι χριστιανικοῦ βίου εἶναι δυστυχῶς ἀποκαρδιωτικαὶ καὶ ἐκ τοῦ λόγου τούτου ὁ Σεβασμιώτατος ἐπέμεινε καὶ ἔπεισε τοὺς αἰδεσ. συνέδρους νὰ λάβωσι τὰς ἀνωτέρω σημαντικὰς ἀποφάσεις.

Τὸ συγκινητικώτερον γεγονός τοῦ συνεδρίου ἦτο ἡ ἀνεπιφύλακτος καὶ εἰλικρινὴς ὁμολογία τῶν γερόντων ἱερέων, οἵτινες ἐν χορῶ ἑδήλωσαν καὶ ὡμολόγησαν τὰς πολλὰς πνευματικὰς των ἐλλείψεις μετὰ πραγματικῆς συντριβῆς, εὐχηθέντες ὅπως οἱ νεώτεροι ἀδελφοὶ των διὰ τῆς ἐπιμελείας, τῆς διαρκοῦς μελέτης τῶν Θείων λογίων καὶ τῆς συνεχοῦς προσευχῆς ἀναπληρώσουν τὸ ὑστέρημα, τὸ ὁποῖον οὗτοι λόγῳ τοῦ προκεχωρημένου τῆς ἡλικίας δὲν δύνανται νὰ ἐπιτύχουν, ὅσον καὶ ἐὰν διακαῶς τὸ ἐπιθυμοῦν.

ΕΝΑ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΟ ΕΡΓΟ ΜΙΑΣ ΠΕΝΤΑΕΤΙΑΣ

Ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου γιὰ νὰναι ὠραία, καὶ γιὰ ν' ἀφήγη ἀνεξίτηλα ἔγνη στὸ βραχυχρόνιο πέρασμά της, πρέπει νὰ εὐρίσκεται μέσα σὲ συνεχῆ κίνησι καὶ δράσι. Εἶναι δὲ ἀπαραίτητος ὅρος γι' αὐτόν, ποῦ θέλει νὰ προκόψῃ στὴ ζωὴ ἀναζητῶντας ἀνώτερα πνευματικὰ ἐπιτεύγματα. Γιατί, ἡ ἀδράνεια κι' ἡ ἀκίνησια ἀποτελοῦν μιὰ ἄρνησι. Κι' αὐτὴ ἡ ἄρνησις δημιουργεῖ μιὰ νέκρα. Καί, τὸ χειρότερο, γίνεται μολυσματικὴ ἐστία, ποῦ προξενεῖ πολλὰ κακὰ καὶ συμφορὰς μεγάλες. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο λογίζονται πολλοὶ εὐτυχεῖς ὅσοι ἔχουν ζωντανὸ τὸ φρόνημα καὶ τὸν πόθο νὰ δροῦν ὠφέλιμα γύρω τους· κι' ἐργάζονται μ' ἕλες τους τίς δυνάμεις καὶ μ' ἐξαιρετικὴ φιλοτιμία στὸ «ἐφ' ὃ ἐτάχθη» καθένας, προσπαθῶντας ν' ἀξιοποιήσουν τὴ ζωὴ κατὰ τὸν καλύτερο τρόπο. Καὶ θέλουν νὰ πολλαπλασιάσουν τὸ πολῦτιμο αὐτὸ τάλαντο, ποῦ τοὺς ἐμπιστεύθηκε ἡ ἄπειρη ἀγαθότητα τοῦ Θεοῦ.

Αὐτὲς οἱ σκέψεις μ' ἀπασχολοῦν, πολλὰς φορές, ὅταν μπροστά μου φέρνω τὸ δημιουργικὸ ἔργο, ποῦ ἀθόρυβα κι' ὄλας διόλου ἀτυφα, ἀλλὰ μὲ ζῆλο ἐπαινετὸ καὶ χριστιανικὴ ἀνωτερότητα ἐκτελεῖ, πεντέμισυ τώρα χρόνια, ἕνας φλογερὸς ἐργάτης τῆς Ἐκκλησίας, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης κ. Στυλιανός.

Μιὰ πτυχὴ, κι' αὐτὴ τὴ φορά, ξεχωρίζω ἀπ' ὄλο τὸ λαμπρὸ οἰκοδόμημα τῆς πνευματικῆς του ἐργασίας. Σταματῶ μπροστά στὴ μεγαλεπήβολη προσπάθεια νὰ θεμελιώσῃ καὶ νὰ χτίσῃ νέες ἐκκλησιές, ἐκεῖ, ποῦ ὁ χρόνος, οἱ διάφορες καιρικὲς συνθήκες, οἱ φοβεροὶ ἐπιδρομεῖς στὴ δύστυχη Πατρίδα μας, τίς μετέβαλαν σὲ σωροὺς ἐρειπίων. Ἔτσι χωριὰ πολλὰ δὲν εἶχαν ναό. Κι' αὐτὸ ἀνάγκασε τοὺς Χριστιανοὺς τῶν νὰ συγκεντρῶνται μέσα στὰ σχολεῖα ἢ σὲ ξύλινα παραπήγματα, ἢ νὰ πηγαίνουν ὄρες μακριὰ σὲ κανένα ἐρημοκλήσι, γιὰ νὰ ἐκπληρώσουν τὰ ἱερά καὶ λατρευτικὰ τῶν καθήκοντα πρὸς τὸν Θεόν.

Γιὰ τὴν θεραπεία τῆς ἀνάγκης αὐτῆς ὁ ἀκάματος ποιμενάρχης δὲν ἐσταμάτησε οὔτε στιγμὴ ἀπὸ τότε, ποῦ ἡ Ἐκκλησία τοῦ ἐμπιστεύθηκε τὴν ποιμαντορία τῆς ἐπαρχίας αὐτῆς. Μέρα-νύκτα, μὲ μόχθο μεγάλο, ἐργαζόταν γι' αὐτόν τὸν ἱερὸ σκοπὸ. Ἐκεῖνο ποῦ χρειαζόνταν πρῶτα-πρῶτα ἦταν νὰ πάρουν θάρρος οἱ Χριστιανοί, γιὰ νὰ ξεκινήσουν γεμᾶτοι αὐτοπεποίθησι. Αὐτὸ κι' ἔγινε. Ὁρησκευτικὸς συναγεραμὸς σὲ κάθε χωριό. Μὲ χίλιες-δύο στερήσεις· μὲ ἀναρίθμητους ὑπολογισμοὺς· ἀλλὰ μὲ σταθερότητα κ' ἐπιμονή· μὲ πολλὰ τρεχάματα, μὲ συνεχεῖς προτροπὲς καὶ παρορμήσεις τὸ

σχέδιο μπήκε σ' εφαρμογή. Και τὸ ἀποτέλεσμα: Εικοσιτέσσερες νέοι ναοὶ ἐθεμελιώθηκαν. Οἱ περισσότεροὶ δὲ ἀπ' αὐτοὺς ἔχουν παραδοθῆ πρὸ πολλοῦ στὴ θεία λατρεία. Ἔτσι σήμερα καμαρώνει κανεῖς: 1) τὴ Μεταμόρφωσι τοῦ Παντοκράτορος, 2) τὸν ἅγιο Σπυρίδωνα Βαθιοῦ Πρεβέζης, 3) τοὺς ἁγίους Ἀποστόλους Πρεβέζης, 4) τὸν ἅγιο Παῦλο Σμυρτοῦλας (Νικοπόλεως), 5) τὸν ἅγιο Δημήτριον Ζερβοῦ, 6) τὸν ἅγιο Ἀθανάσιον Ν. Κερασσοῦντος, 7) τὸν ἅγιο Γεώργιον Χαλάσματος, 8) τὸν ἅγιο Νικόλαον Δρυοφύτου, 9) τὴ Ζωοδόχον Πηγὴν Γοργομόλου, 10) τὸν ἅγιο Νικόλαον Γρυμπόβου, 11) τὸν ἅγιο Χαράλαμπο Νεοχωρίου, 12) τὴν ἁγία Τριάδα Ν. Σαμψοῦντος, 13) τὸν Εὐαγγελισμόν τῆς Θεοτόκου Λούρου, 14) τὸν ἅγιο Νικόλαον Σφηνωτοῦ, 15) τὴν ἁγία Παρασκευὴν Καναλίου, 16) τὸ Γενέσιον τοῦ Προδρόμου Ἄνω Ράχης, 17) τὸν ἅγιο Νικόλαον Ἐκκλησιῶν, 18) τὸν ἅγιο Γεώργιον Σκεπαστοῦ, 19) τοὺς ἁγίους Ἀποστόλους Κουκουλίου, 20) τὸν ἅγιο Βλάσιον Κρουσπηγῆς, 21) τὸν ἅγιο Ἀθανάσιον Φλαμπούρων, 22) τὸν Προφήτην Ἡλία Καμαρίνης, 23) τὸν ἅγιο Στέφανον Ἐλεούσης, 24) τὸν Ἅγιο Κωνσταντῖνον Καμπῆς.

Ἄλλὰ τὸ ἔργο δὲν σταματᾷ μέχρι σ' αὐτὸ στὸ σημεῖο. Πολλοὶ ἄλλοι ναοὶ εὐρίσκονταν σὲ ἀθλία κατάστασι. Χρόνια παραμελημένοι καὶ ἀφρόντιστοι. Παρουσίαζαν ἄλλη ὄψιν, διαφορετικὴ ἀπ' ἐκείνη, ποὺ ἀρμόζει σὲ οἶκον τοῦ Θεοῦ. Καὶ πρὸς αὐτὴ τὴν κατεύθυνσιν νέες προσπάθειες καὶ ἄλλοι ἀγῶνες. Ἄλλὰ κι' αὐτοὶ στεφθήκαν μετὰ τὴν λαμπρὴν ἐπιτυχίαν, ποὺ προσφέρει ἡ ἀρίστη ἐπίδοσις. Γιατὶ δεκαεπτὰ ναοὶ ἐπισκευασθῆκαν κατὰ τρόπον ἀριστουργηματικόν. Ἔτσι ὁ Μητροπολιτικὸς ναὸς τοῦ ἁγίου Χαράλαμπος μαρμαροστρώθηκε καὶ ἐπρεπίσθηκε, ὥστε ν' ἀκτινοβολῇ σήμερα ἀπὸ λαμπρότητα καὶ μεγαλεῖο. Ἐπίσης μέσα στὴν πόλιν τῆς Πρεβέζης οἱ ἱεροὶ ναοὶ Κοιμήσεως Θεοτόκου, ἁγίου Κωνσταντίνου, ἁγίας Παρασκευῆς, Προφήτην Ἡλιοῦ καὶ στὴν ὑπόλοιπὴν ἐπαρχίαν οἱ ναοὶ ἁγίου Βησσαρίωνος Φιλιππιάδος, Ταξιαρχῶν Μύτικα, Κοιμήσεως Θεοτόκου Μιχαλιτσίου, ἁγίου Γεωργίου Ἄσσου, Κοιμήσεως Θεοτόκου Νικολιτσίου, Φανερωμένης Παπαδατῶν, ἁγίου Νικολάου Κιρκιζατῶν, ἁγίου Γεωργίου Ράχης, ἁγίου Δημητρίου Κρανιάς, ἁγίου Νικολάου Ἀνέζης, ἁγίου Δημητρίου Νεοχωρίου, Γεν. Θεοτόκου Παχυκαλάμου, δεχθῆκαν φιλόστοργον τὴν ἀνακαινιστικὴν πνοήν, ποὺ ἀφθονὰ ἐσκόρπισε παντοῦ τὸ ἐκλεκτὸν ὄργανον τοῦ Θεοῦ.

Γράφονται οἱ λίγες αὐτὲς γραμμὲς μετὰ τὴν εὐκαιρίαν τῶν ἐγκαίνων τοῦ νέου ἱεροῦ ναοῦ ἁγίου Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης Καμπῆς-Φιλιππιάδος, ποὺ ἔγιναν πρὶν ἀπὸ λίγον καιρὸν (Κυριακὴ 15 Ἰου-

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ
ΕΙΣ ΤΑ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ
ΤΩΝ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ

Κυριακή 7 Σεπτεμβρίου (πρό τῆς Ὑψώσεως)
(Ἰωάν. γ' 13 - 17)

«Καθὼς Μωϋσῆς ὕψωσε τὸν ὄφιν ἐν τῇ ἐρήμῳ, οὕτως ὕψωθῆναι δεῖ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου, ἵνα πᾶς ὁ πιστευὼν εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόληται, ἀλλ' ἔχη ζωὴν αἰώνιον» (14,15).

[Ὅπως ὁ Μωϋσῆς ὕψωσε τὸ φίδι στὴν ἐρήμο, ἔτσι πρέπει νὰ ὕψωθῆ κι' ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, ὥστε ὁ καθένας ποὺ πιστεύει σ' αὐτὸν νὰ μὴ χάνεται, ἀλλὰ νὰ ἔχη αἰώνια ζωή.]

Στὸ βιβλίον τῶν Ἀριθμῶν, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ποὺ εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ πρῶτα τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ἀναφέρεται ἡ ἱστορία τὴν ὁποία θυμίζει σήμερα ὁ Κύριος. Ὅταν οἱ Ἑβραῖοι, πηγαίνοντας ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο στὴ γῆ τῆς ἐπαγγελίας, ἐφθασαν κοντὰ σὲ

νίου), ἀνάμεσα σὲ ἀναρίθμητα συναισθήματα χαρᾶς, συγκινήσεως, θαυμασμοῦ.

Καὶ πραγματικὰ θαυμάζει κανεὶς τὸ τόσο γόνιμο ἔργο ἐνὸς τιμίου ἐργάτου τῆς Ἐκκλησίας. Ἀφήνει ἐποχὴ στὰ χρονικὰ τῆς ἀκριτικῆς αὐτῆς περιοχῆς. Καὶ μάλιστα διδάσκει πολλὰ στὰ κρίσιμα αὐτὰ χρόνια μας, ποὺ ἡ ἄρνησις ἐπικρατεῖ παντοῦ· τὸ κίτρινο πάθος τοῦ φθόνου, ἡ ταπεινὴ συμφεροντολογία καὶ ὁ ἀντιχριστιανικός ἐγωκεντρισμὸς θριαμβεύουν ἀκόμη καὶ μὲ τὸ πρόσχημα τῆς ἐξυπηρετήσεως, δῆθεν, μεγάλων σκοπῶν, τῶν ἀξίων τῆς ζωῆς.

Ἡ ὀρθὴ τοποθέτησις τοῦ ἰδανικοῦ ἀνθρώπου-χριστιανοῦ στὴ ζωὴ εἶναι νὰ ἐργάζεται μὲ πίστι καὶ ἀφοσίωσι, χωρὶς παρεκκλίσεις, γιὰ τὴν καλλίτερη πληροφορία τοῦ καθήκοντός του. Ἄν οἱ ἀνθρώποι δὲν τὸ ἀναγνωρίζουν -κι' αὐτὸ σήμερα εἶναι τὸ πιθανότερο καὶ ἐπικρατέστερο φαινόμενο - ὁ Θεὸς ξέρεи καὶ ἀποδίδει στὸν καθένα σύμφωνα μὲ τὰ ἔργα του, τίς προθέσεις καὶ ἐνέργειες τῆς ψυχῆς του.

Ἄς εὐχηθοῦμε ὅλοι μας ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ τιμίους καὶ ἀξιους ἐργάτας στὸν Ἀμπελώνά Του. Γιατὶ ὁ θερισμὸς εἶναι πολὺς· καὶ οἱ ἐργάτες ὀλίγοι· τὰ δὲ ἐμπόδια κι' οἱ ἀντιδράσεις τοῦ πονηροῦ ἄπειρες!...

μιὰ χώρα πού λεγόταν Ἐδώμ, λιγοψύχησαν κι' ἄρχισαν νὰ βαρυγκομοῦν. Περπατοῦσαν στήν ἔρημο πολλές ἡμέρες καί δὲν εἶχαν ψωμί καί νερό. Θυμήθηκαν, λοιπόν, τὴν αἰγυπτιακὴ δουλεία καί τὴ βροῆκαν προτιμότερη ἀπὸ τὸν θάνατο πού πίστευαν ὅτι θὰ τοὺς εὕρισκε στήν ἔρημο.

Ἡ ὀλιγοπιστία τους, λοιπόν, αὐτὴ τιμωρήθηκε παραδειγματικά. Δὲν ἤλθε ὁ θάνατος ἀπὸ τὴν νηστεία καί τὴν ἀπιστία, ὅπως περίμεναν. Ἦλθε μὲ κάτι φαρμακερὰ φίδια, πού δάγκωναν τοὺς Ἐβραίους καί πέθαιναν ἔτσι πολλοί.

Τὸ πρᾶγμα αὐτὸ τοὺς ἔφερε σὲ συναίσθησι. Τριγύρισαν, λοιπόν, τὸν Μωϋσῆ καί τοῦ εἶπαν :

— Ἀμαρτήσαμε μὲ τὸ νὰ ποῦμε πικρὰ λόγια ἐναντίον τοῦ Θεοῦ κι' ἐναντίον σου. Προσευχῆσου, λοιπόν, στὸν Κύριο, κι' ἄς μᾶς γλυτώσῃ ἀπὸ τὰ φίδια.

Ὁ Μωϋσῆς, πράγματι, προσευχήθηκε. Κι' ὁ Κύριος τοῦ ἀποκρίθηκε :

— Φτιάξε ἓνα φίδι καί βάλε το πάνω σ' ἓνα κοντάρι. Ὅσοι δαγκώνεται ἀπὸ φίδι καί στρέφει τὰ μάτια του στὸ ψεύτικο φίδι, πού θὰ φτιάξῃς, αὐτὸς δὲν θὰ πεθάνῃ.

Ἐφτιαξε, λοιπόν, ὁ Μωϋσῆς ἓνα φίδι ἀπὸ χαλκὸ, τὸ ἔστησε πάνω σὲ κοντάρι καί συνέβαινε αὐτὸ πού εἶχε ὑποσχεθῆ ὁ Θεός. Ὅσοι δαγκωνόταν καί πρόσβλεπε σ' ἐκεῖνο τὸ φίδι ζοῦσε.

Ἡ Παλαιὰ Διαθήκη, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, εἶναι μιὰ μεγάλη προφητεία γιὰ τὸν Χριστό. Τὰ γεγονότα, πού ἱστοροῦνται ἐκεῖ, ἔχουν ἓνα ἀλληγορικὸ νόημα, εἶναι σύμβολα πού προσημαίνουν ὅ,τι ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ στὴν Καινὴ Διαθήκη. Ἐνας ἀπὸ αὐτούς, λοιπόν, τοὺς ἀλληγορικοὺς τύπους ὑπῆρξε καί τὸ χάλκινο φίδι πού ὕψωσε ὁ Μωϋσῆς στὴν ἔρημο. Τὸ φίδι ἐκεῖνο συμβόλιζε τὸν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό, πού ὑψώθηκε στὸ κοντάρι τοῦ Σταυροῦ κι' ὅποιος τὸν ἀτενίζει μὲ πίστι δὲν πεθαίνει ἀπὸ τὶς δαγκωματιές τοῦ νοητοῦ ὄφεως, πού εἶναι ὁ Διάβολος, ἀλλὰ ζῆ.

Ὁ ἴδιος ὁ Ἰησοῦς ὀλοκάθαρα ἐξήγησε τὸ ἀρχαῖο ἐκεῖνο σύμβολο λέγοντας: «Καί καθὼς ὁ Μωϋσῆς ὕψωσε τὸ φίδι στὴν ἔρημο, ἔτσι πρέπει νὰ ὑψωθῆ κι' ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, δηλαδή ἐγώ, ὥστε ὁ καθένας πού θὰ μὲ πιστεύῃ νὰ μὴ χάνεται, ἀλλὰ νὰ ἔχῃ αἰώνια ζωή».

Σὰν ἔρημος εἶναι, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ὁ παρὼν βίος, μέσα ἀπὸ τὴν ὁποία ὀδεύουμε πρὸς τὴ γῆ τῆς ἐπαγγελίας, τὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Σ' αὐτὴ, λοιπόν, τὴν ἔρημο μᾶς βρίσκουν τὰ φίδια τῶν παθῶν, πού στάζουν ἀπὸ τὸ στόμα τους τὸν θάνατο. Ἄν εἶχαμε μείνει μόνοι, κανεὶς δὲν θὰ γλύτωνε ἀπὸ αὐτὸ τὸ θάνατο, γιὰτὶ κανεὶς δὲν μένει ἀπρόσβλητος ἀπὸ τὴν ἀμαρτία. Νά, ὅμως, πού ὁ Θεός, ἀκριβῶς γιὰτὶ μᾶς θέλει καί μᾶς ἀγαπᾷ καί μᾶς κρα-

τὰ ἀνοιχτὸ τὸν παράδεισο, δὲν ἀφήνει ἀπροστάτευτον κανένα μας, Σηκῶστε, μᾶς λέγει, τὰ μάτια σας καὶ κυττᾶχτε με πίστη τὸν ἐσταυρωμένο Υἱό μου. Αὐτός, ὅπως στοὺς Ἑβραίους τὸ χάλκινο φίδι, θὰ σᾶς σώσῃ ἀπὸ τὸν θάνατο, ἀρκεῖ νὰ μὴ τὸν χάνετε ἀπὸ τὰ μάτια σας, ἀρκεῖ νὰ ἔχετε στραμμένη τὴν καρδιά σας πρὸς τὸ μέρος του. Προσβλέπετε στὸν σταυρὸ καὶ δὲν θὰ πάθετε τίποτα. Ὁ σταυρὸς εἶναι τὸ σημεῖο τῆς ἀπαλλαγῆς καὶ τῆς λυτρώσεως ἀπὸ τὴν αἰώνια καταδίκη καὶ τὸν ὀριστικὸ θάνατο. Ὁ σταυρὸς εἶναι ἡ μυστηριώδης λαβὴ ποὺ περιέχει τὸ ἀντίδοτο γιὰ ὅλα τὰ δηλητήρια τοῦ πονηροῦ. Εἶναι τὸ φοβερὸ νυστέρι, ποὺ κόβει τοὺς τένοντες τοῦ κακοῦ κι' ἀπονευρώνει τὴν ἁμαρτία. Εἶναι τὸ ἀγκίστρι ποὺ ἀνασύρει ἀπὸ τοὺς βυθοὺς τῆς ἀπωλείας τίς ψυχὰς καὶ τίς ἀνεβάζει στοὺς οὐρανοὺς. Εἶναι δὲ ὅλα αὐτά, γιὰτὶ πάνω του βρίσκεται ὁ Σωτὴρ μας, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ποὺ ἔγινε ἄνθρωπος γιὰ νὰ μᾶς σώσῃ.

Οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, διδάσκουν ὅτι ἡ θεότης ἔκρυψε τίς δυνάμεις της στὴν ἀνθρώπινη σάρκα, ξεγέλασεν ἔτσι τὸν Διάβολο μὲ τὴ φαινομενικὴ της ἀδυναμία καὶ τὸν κατετρόπωσεν. Ὁ Διάβολος ἀπατήθηκε μὲ εὐλογημένο κι' ὑπέροχο τρόπο κι' ἔτσι ἔπεσε καὶ συνετρίβη ἀπὸ ἐκεῖ ποὺ δὲν τὸ περίμενε. Τὸν νίκησε ὁ Χριστός, ἀφοῦ ταπεινώθηκε προηγουμένως καὶ σταυρώθηκε καὶ τάφηκε σὰν ἀπλὸς θνητός.

Ποιὸς θὰ περίμενε ὅτι ἓνα ἄψυχο φίδι θὰ ἔσωζε τοὺς Ἰσραηλίτας ἀπὸ τὰ δαγκώματα τῶν φιδιῶν ; "Ἄλλο τόσο κι' ὁ Διάβολος δὲν περίμενε νὰ σώζονται οἱ ἄνθρωποι ἀπὸ τὸν υἱὸ τοῦ ἀνθρώπου ποὺ κρεμάστηκε ἄψυχος πάνω στὸ ξύλο τοῦ σταυροῦ καὶ νὰ βροῦν οἱ ἄνθρωποι τὴν αἰωνία ζωὴ ἀπ' αὐτὸν ποὺ πέθανε πάνω στὸν σταυρὸ.

Τὴν ἐρχομένη Κυριακὴ, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ἡ Ἐκκλησία μας ὑψώνει τὸν τίμιον καὶ ζωοποιὸν σταυρὸ τοῦ Κυρίου ἐνώπιόν μας. Καὶ μᾶς καλεῖ νὰ ἀτενίσουμε σ' αὐτὸν μὲ πίστι, γιὰ νὰ μὴ ὑποκύψουμε στὶς θανατηφόρες δαγκαματιὰς τῆς ἁμαρτίας, ἀλλὰ νὰ κερδίσουμε τὴν αἰωνία ζωὴ. Ἄς μὴ μένη, λοιπόν, κανεὶς μας χωρὶς αὐτὸ τὸ σωτήριο ἀτένισμα.

Κυριακὴ 14 Σεπτεμβρίου (τῆς Ὑψώσεως)

· (Ἰωάν. 18' 6 - 11, 13 - 20, 25 - 28, 30 - 35)

«Ἐγραψε δὲ καὶ τίτλον ὁ Πιλάτος καὶ ἔθηκεν ἐπὶ τοῦ σταυροῦ...» (13).

[Ἐφτιαξε δὲ κι' ἐπιγραφή ὁ Πιλάτος καὶ τὴν ἔβαλε πάνω στὸν σταυρὸ...].

Δὲν ἔμεινε γιὰ πάντα, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ἡ ἐπιγραφή ποὺ ἔβαλε νὰ φτιάξουν καὶ τοποθέτησεν πάνω στὸ σταυρὸ τοῦ Κυ-

ρίου ὁ Πιλάτος. Διότι ἦταν μιὰ ἐπιγραφή, πού δὲν ἔλεγε τὸν ἀληθινὸ τίτλο τοῦ Κυρίου. Ἐγράψε ἑλληνικά, ρωμαϊκά καὶ ἑβραϊκά, ὅτι αὐτὸς ποὺ κρεμόταν σ' ἐκεῖνο τὸ ξύλο ἦταν ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων. Ἀντί, λοιπόν, γιὰ ἐκείνη τὴν ἀστοχη καὶ πρόσκαιρη ἐπιγραφή τοῦ ἡγεμόνος, ἡ πίστις ἔχει καρφώσει στὸν σταυρὸ τοῦ Κυρίου μιὰ ἄλλη, πού καὶ τὸν πραγματικὸ του τίτλο ἀναφέρει καὶ μένει πάντα: Ἰησοῦς ὁ βασιλεὺς τῶν Χριστιανῶν.

Ὁ σταυρὸς τοῦ Κυρίου, πού σήμερα ἡ Ἐκκλησία γιορτάζει τὴν παγκόσμια ὑψωσί του, δὲν εἶναι ὄργανο θανάτου καὶ ξύλο ἀτιμίας, ἀλλὰ σύμβολο καὶ πηγὴ ζωῆς, τρόπαιο δόξης καὶ θρόνος ἐπίγειος τοῦ Παμβασιλέως. Ὁ σταυρὸς εἶναι ἡ καθέδρα τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ, ἀπὸ τὴν ὁποία δεσπάζει στὸν κόσμον, κυβερνᾷ τις ψυχές, προσκυνεῖται καὶ λατρεύεται. Ὁ σταυρὸς εἶναι τὸ βῆμα, ἀπὸ τὸ ὁποῖο ὁ Ἰησοῦς διδάσκει ἄφανος πιδὸ πολλά ἀπ' ὅσα διδάξε ὅταν ἐκινεῖτο στὴν ἀγία γῆ καὶ κήρυττε στὰ πλήθη. Ὁ σταυρὸς, μ' ἄλλα λόγια, εἶναι τὸ σημεῖο τῆς δυνάμεως καὶ τῆς σοφίας τοῦ Θεοῦ, τῆς δυνάμεως καὶ τῆς σοφίας, πού ἔλαμψαν στὸν κόσμον κι' ἔβαλαν τὰ ἐπίγεια κάτω ἀπὸ τὸ οὐράνιο καθεστῶς. Γι' αὐτὸ κι' ὁ μεγαλοφωνότατος Παῦλος τονίζει: «Ἡμεῖς κηρύσσομεν Χριστὸν ἑσταυρωμένον, Θεοῦ δύναμιν καὶ Θεοῦ σοφίαν».

Ἄς δοῦμε, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, τὸν βασιλέα μας στὸν παράδοξο αὐτὸ θρόνον. Ὁ Ἰησοῦς δὲν φορεῖ διάδημα ἀπὸ πτόντιμα πετραδία, ἀλλὰ ἀγκαθένιο στεφάνι. Καὶ δὲν φορᾷ ἄλλη πορφύρα παρά τὸ αἷμά του, πού τρέχει ἀπὸ τὰ πανάγια ἄκρα του καὶ τὸ ζωῆρτο πλευρό του. Εἶναι, ὅπως τὸν περιέγραψε ἀπὸ πρὶν ὁ προφήτης Ἡσαΐας, ὁ ἄνθρωπος πού βρίσκεται σὲ πληγὴ καὶ δὲν ἔχει ἄλλο σκοπὸ κι' ἄλλη ἱκανότητα παρά νὰ κρατᾷ πάνω του τίς νόσους μας, τὴν ἐνοχὴ μας, τὰ ὅσα ἐμεῖς θὰ ἔπρεπε νὰ ὑποστοῦμε.

Αὐτὸς εἶναι ὁ βασιλεὺς μας. Κι' ὅμως ἡ δόξα του εἶναι ἀνώτερη ἀσυγκρίτως ἀπὸ τὴ δόξα τῶν ἰσχυρῶν τῆς γῆς κι' ἡ ἰσχὺς του ἀπεριόριστη. Αὐτὸς κι' ὄχι ἐκεῖνοι βασιλεύει αἰώνια. Αὐτὸς κι' ὄχι ἐκεῖνοι σκηπτροφορεῖ στὶς ψυχές. Αὐτὸς κι' ὄχι ἐκεῖνοι λατρεύεται καὶ προσκυνεῖται κι' ὑπακούεται ἀπὸ τὰ οὐράνια, τὰ ἐπίγεια καὶ τὰ ὑποχθόνια. Καὶ πῶς ἰσχύει καὶ βασιλεύει; Ἀντίθετα ἀπ' ὅ,τι ἐκεῖνοι. Μὲ τὴν ἀγάπη ἀντὶ γιὰ τὸ μῖσος. Μὲ τὴ συγχώρηση ἀντὶ γιὰ τὴν ἐκδίκηση. Μὲ τὸν λόγον, ἀντὶ γιὰ τὴ βία. Μὲ τὴν πτωχεία, ἀντὶ γιὰ τὸν ἐπίγειο πλοῦτον. Μὲ τοὺς διαγμούς, ἀντὶ γιὰ τίς ἀνέσεις. Μὲ τίς θλίψεις, ἀντὶ γιὰ τίς ἀπολαύσεις. Μὲ τὸν σταυρὸ, ἀντὶ γιὰ τὸν χρυσὸ καὶ ἀδαμαντοκόλλητο θρόνον.

Ὅπως δὲ ὁ ἴδιος πολιτεύεται, ἔτσι θέλει νὰ ζοῦν κι' οἱ ὑπήκοοί του. Ὁ ἀληθινὸς χριστιανὸς εἶναι ἐκεῖνος πού μπορεῖ νὰ πῆ μαζί μὲ τὸν Παῦλο: «Χριστῷ συνεσταύρωμαι». Εἶμαι σταυ-

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΤΟΥ Τ.Α.Κ.Ε.

Κατόπιν ἐνεργειῶν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Τ.Α.Κ.Ε. ἐνεκρίθη ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου Κοινωνικῆς Προνοίας ἡ παροχὴ δωρεᾶν ἰατροφαρμακευτικῆς περιθάλψεως εἰς τοὺς αἰδῶς, ἐφημερίους καὶ τὰ μέλη τῶν οἰκογενειῶν των διὰ τῶν Κοινωνικῶν καὶ Ἀγροτικῶν Ἰατρειῶν. Σχετικῶς ὁ Ὑπουργὸς Προνοίας κ. Ἰω. Ψαρρέας ἐξαπέλυσε πρὸς τὰ Νομαρχιακὰ Συμβούλια Ὑγείας καὶ Ἀσφαλίσεως καὶ τὰ Ὑγειονομικὰ Κέντρα τοῦ Κράτους τὴν κατωτέρω ἐγκύκλιον.

« Παρακαλοῦμεν, ὅπως διαταχθῇ τὸ ὑφ' ὑμῶν προσωπικὸν τῶν Κοινωνικῶν καὶ Ἀγροτικῶν Ἰατρειῶν, ἵνα ἐφ' ἐξῆς παρέχῃ δωρεᾶν ἰατροφαρμακευτικὴν περίθαλψιν εἰς τοὺς Ἰερεῖς καὶ τὰ μέλη τῶν οἰκογενειῶν αὐτῶν».

Ὁ Ὑπουργὸς — Ἰω. Ψαρρέας

Τὴν ἀνωτέρω ἀπόφασιν τοῦ κ. Ὑπουργοῦ ἐγνώρισεν τὸ Τ.Α.Κ.Ε. εἰς τὰ τοπικὰ αὐτοῦ Γραφεῖα διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 6992/49/28/7/58 Ἐγκυκλίου

ρωμένους μαζί με τὸν Χριστό. Ὁ ἀληθινὸς Χριστιανὸς εἶναι ἐκεῖνος, ποὺ ὑποφέρει καὶ στερεῖται σ' αὐτὸν τὸν κόσμον, ὅπως κι' ὁ Ἰησοῦς. Δὲν εἶναι ὁ ἄνθρωπος ποὺ κολοπερνᾷ, θησαυρίζει χρήματα, κτίζει μέγαλα, κυκλοφορεῖ με πολυτελῆ ἀμάξια, κάθεται σὲ πλούσιο τραπέζι, ξαπλώνει σὲ μαλακὰ κρεβάτια, ντύνεται ἀκριβὰ κι' ἐπιδεικτικὰ ρούχα. Ἀλλὰ ποιὸς εἶναι ὁ γνήσιος ὑπήκοος τοῦ Χριστοῦ; Ἐκεῖνος, ποὺ περιορίζεται στὰ ἀπαραίτητα, ἔχει δὲ τὴν προθυμία κι' αὐτὸ ἀκόμη τὸ ἀπαραίτητο νὰ σκεφθῇ, ἂν τὸν καλέσῃ ὁ Θεὸς, νὰ τὸ κάνει. Εἶναι ὁ ἄνθρωπος ποὺ γυμνώνεται γιὰ νὰ ντυθοῦν ἄλλοι, ποὺ θυσιάζεται γιὰ τοὺς ἄλλους, ὅπως ἀκριβῶς ἔπραξε κι' ὁ Χριστός.

Πολλοὶ ἀπὸ μᾶς, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, δὲν κατορθώνουμε νὰ ἀπομιμούμαστε τὸν βασιλέα μας Χριστὸ καὶ νὰ βαδίζουμε σύμφωνα με τὰ προστάγματά Του. Γιατὶ δὲν ἀγαποῦμε οὔτε ἀνεχόμαστε τίς εὐλογημένες κι' ἐνδοξες ἐκεῖνες θλίψεις, ποὺ εἶναι ἀπαραίτητο γιὰ τὸ πάσομα, γιὰ νὰ Τοῦ μοιάζουμε. Γι' αὐτὸ θὰ μπορούσε νὰ πῆ γιὰ τὸσοὺς καὶ τόσους, ὅ,τι εἶπε ἄλλοτε με τὰ χεῖλη τοῦ προφήτου: « Ἐγγίζει μοι ὁ λαὸς οὗτος ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ καὶ ἐν τοῖς χεῖλεσιν αὐτῶν τιμῶσί με, ἡ δὲ καρδία αὐτῶν πόρρον ἀπέχει ἀπ' ἐμοῦ ».

Ἄς ἀγαπήσουμε λοιπόν, ἀδελφοί, τὸν Ἐσταυρωμένον Κύριο καὶ βασιλέα μας κι' ἄς μοιράσουμε μαζί του τίς θλίψεις του, τὴν καταφρόνησί του, τὸ πάθος του. Ἄς μὴ μένη κανεὶς ἔξω ἀπὸ τὴν ἀνεκτίμητη αὐτὴ κατοχὴ καὶ μερίδα, μακριὰ ἀπὸ τὸν σταυρὸ καὶ τὸ πάθος τοῦ Ἰησοῦ. Κι' ἄς πῆ ὁ καθένας μας ἐκεῖνο, ποὺ εἶπε κι' ὁ πολυθάλος Ἰώβ στὸν Κύριο: « Ἀκοὴν μὲν αὐτὸς ἤκουόν σου τὸ πρότερον, νυνὶ δὲ ὁ ὀφθαλμὸς μου ἐώρακέ σε· διὸ ἐφάυλισα ἐμαυτὸν καὶ ἐτάκην, ἤγγημαι δὲ ἐμαυτὸν γῆν καὶ σποδὸν ».

ΒΑΣ. ΜΟΥΣΤΑΚΗΣ

του, παραλλήλως δὲ ἀπεφασίσθη ὅπως ὑποβληθοῦν δεόντως αἱ εὐχαριστίαι τοῦ Ταμείου πρὸς τὸν κ. Ὑφυπουργόν.

— Τὸ Διοικητικὸ Συμβούλιον τοῦ Τ.Α.Κ.Ε. διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 6139/50/5-8-58 ἐγκυκλίου του κοινοποιεῖ ἀπόφασιν τοῦ Ὑπουργείου Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Ὁργανισμῶν, διὰ τῆς ὁποίας τοῦτο, ἀποδεχόμενον ἀπόφασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Τ.Α.Κ.Ε., καταργεῖ τὴν ὑπ' ἀριθ. 6 παράγραφον τοῦ ἀρθροῦ 15 τοῦ καταστατικοῦ τοῦ Τ.Α.Κ.Ε., ἀφορῶσαν εἰς τὴν παραγραφὴν τῶν μὴ εἰσπραχθεῖσάν δι' οἰονδήποτε λόγον συντάξεων καὶ πάσης ἄλλης φύσεως παροχῶν. Οὕτω νῦν ἡ παραγραφή θὰ ἐπέρχηται διὰ τῆς παρελεύσεως πενταετίας καὶ οὐχὶ ἔτους, ὡς ὠριζεν ἡ καταργηθεῖσα ὑπ' ἀριθ. 6 παράγραφος τοῦ ἀρθροῦ 15 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Τ.Α.Κ.Ε.

— Παρεσχέθη ἀρμοδίως ἡ πληροφορία, ὅτι ὑπὸ τοῦ Τ.Α.Κ.Ε. δὲν χορηγοῦνται πρὸς τὸ παρὸν δάνεια λόγῳ ἐλλείψεως πιστώσεων. Εὐθὺς ὡς ἐγκριθοῦν ὑπὸ τῆς Νομισματικῆς Ἐπιτροπῆς αἱ αἰτηθεῖσαι πιστώσεις διὰ δάνεια, θὰ γνωστοποιηθῇ τοῦτο ἀπὸ τῆς παρουσίας στήλης.

Α Λ Λ Η Λ Ο Γ Ρ Α Φ Ι Α

Αἶδес. Παπακωνσταντῖνον Ἀργύριον, Κάδιον Καρυστίας. Πράγματι ἐλάβομεν τὴν ἀπὸ 18-5-58 ἐπιστολήν σας. Δὲν ἔχετε ὅμως δικαίον νὰ παραπονήσθε, διότι σὰς ἀπηγγέσαμεν εἰς τὸ ὑπ' ἀρ. 11 τεῦχος τοῦ «Ἐφημερίου» (1ης Ἰουνίου 1958) ὑπὸ τὰ στοιχεῖα «Ἀργύριον Παπ. Καδ. Καρ.»· Ἐπειδὴ εἶναι πιθανὸν νὰ μὴ ἔχετε προέχον τὸ ἐν λόγω τεῦχος, ἐπαναλαμβάνομεν τὴν ἀπάντησιν : Ἐξαγορὰ προὔπηρεσίας εἶναι δυνατόν νὰ γίνῃ ἐφ' ὅσον ὑφίσταται πράγματι τῶν αὐτῆ προὔπηρεσία. Ἐπὶ τοῦ προκειμένου εἶναι δυνατόν νὰ γίνῃ ἐξαγορὰ δημοσίας ὑπηρεσίας, ἐφημεριακῆς τῶν αὐτῆς διὰ τὸν πρὸ τῆς συστάσεως τοῦ Τ.Α.Κ.Ε. χρόνον ἢ προὔπηρεσίας διακόνον. Ὑμεῖς δύνασθε νὰ ἐξαγοράσετε μόνον τὸν ἀπὸ τῆς 6-3-1940 μέχρι τῆς 21-4-1940 χρόνον, κατὰ τὸν ὅποιον ὑπηρετήσατε ὡς διάκονος. Ἄλλην προὔπηρεσίαν δὲν βλέπομεν νὰ ἔχετε. Ἡ ἐξαγορὰ ὅμως αὕτη δὲν πρόκειται νὰ σὰς ὠφελήσῃ. Ἐπομένως ὁ μόνος τρόπος συνταξιοδοτησεῶς σας εἶναι ἡ κατάληψίς σας ὑπὸ τοῦ ὁρίου ἡλικίας, ἥτοι ἡ συμπλήρωσις τοῦ 75ον ἔτους τῆς ἡλικίας σας. Τὸ ποσὸν τῆς συντάξεώς σας θὰ καθορισθῇ ἀναλόγως τῶν κρατησῶν τότε συνθηκῶν. Συμπληρωματικῶς σὰς λέγομεν, ὅτι ἐξαγορὰ προὔπηρεσίας, κατὰ τὴν κρατήσασαν ἐσχάτως παρὰ τῷ Τ.Α.Κ.Ε. ἀποφιν, ἐπιτρέπεται μόνον ὅταν αὕτη εἶναι ἀναγκαῖα διὰ τὴν συμπλήρωσιν συνταξίμου χρόνου. — Αἶδес. Ἀμβροσίον Δημ. Γεωργῆκον, Τριταίαν Παρνασσίδος. Δυστυχῶς δὲν εἶναι δυνατὴ ἡ ἐξαγορὰ τοῦ χρόνου διὰ τῆς καταβολῆς τῶν ἀσφαλιστρῶν. Ἄλλ' ὅσπερ καὶ τὸν προηγούμενον τοῦ 1955 χρόνον δύνασθε νὰ ἐξαγοράσετε, δεδομένου ὅτι τότε δὲν εἴχετε ἐφημεριακὴν ὑπηρεσίαν. Ἡ ἀποστολὴ τῶν περιοδικῶν θὰ γίνεται εἰς τὴν διεύθυνσιν, τὴν ὁποίαν μᾶς γράφατε. — Αἶδес. Πέτρον Ματθίδην, Πρόξωμα Θεσσαλονίκης. Σὰς γράφομεν ἐπιστολήν. — Α. Χ. Ἐφημερίων Ὑπαίθερον. Ἡ σύνταξις σας ἐξεδόθη ἀπὸ 21 Μαΐου 1958, ἀνέρχεται εἰς 826 δραχμὰς μηνιαίως. Ὡς ἐφ' ἅπασι βοήθημα θὰ λάβετε 11.890 δραχμὰς. Ἀπὸ τὸ ποσὸν αὐτὸ θὰ κρατηθοῦν 2.685,50 δραχμαὶ, τὰς ὁποίας ὄφειλετε εἰς τὸ Τ.Α.Κ.Ε. δι' ἀσφάλιστρα. Τὸ περιοδικὸν θὰ σὰς ἀποστέλλεται. — Αἶδес. Εὐάγγελον Νικητῆν, Ἑλληνοκαστῶν Μονεζακίου Καρδίτσας. Ἐπίδομα λουτροθεραπείας ἢ ἀεροθεραπείας θὰ δικαιούσθε τὸ ἐπόμενον ἔτος. — Αἶδес. Ζαφειρίον Τζαχῆν, Ἀχλαδοχώριον Πέλλης. Δύνασθε νὰ παραιτηθῆτε, ἐφ' ὅσον ἔχετε ὑπερβῆ τὸ 75ον τῆς ἡλικίας σας. Ἡ σύνταξις σας θὰ ἀνέλθῃ εἰς

711 δραχμὰς ἐὰν εἴσθε τῆς Δ' Κατηγορίας, τὸ δὲ ἐπίδομα εἰς 9.660 δραχμὰς, ἐὰν δὲ εἴσθε τῆς Γ' Κατηγορίας θὰ λάβετε σύνταξιν 734 δραχμὰς μηνιαίως καὶ ἐφ' ἅπαξ βοήθημα 12.558. Ἐχετε ὑπ' ὄψιν, ὅτι τὰ πέραν τοῦ 75ου ἔτους διανύσιμα ἔτη ἐν ὑπηρεσίᾳ δὲν ἐπαυξάνουν τὴν σύνταξιν, ἀλλὰ μόνον τὸ ἐφ' ἅπαξ βοήθημα. — Αἰδес. Π. Α. Π. Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἔχετε τόσα πιστοποιητικά, ὅσα καὶ ἂν ἐνορία, εἰς τὰς ὁποίας ὑπηρετήσατε, οὔτε εἶναι ἀνάγκη νὰ ἔχετε πιστοποιητικὰ ἀπὸ τὰς Ἱ Μητροπόλεις εἰς τὰς ὁποίας εἴχετε διατελέσει ἐφημέριος. Ἀρκεῖ πιστοποιητικὸν τῆς Ἱ. Μητροπόλεως, εἰς τὴν ὁποίαν τώρα ὑπηρετεῖτε, εἰς τὸ ὁποῖον νὰ ἀναγράφεται ἡ χρονολογία χειροτονίας σας καὶ ἀρχικοῦ διορισμοῦ, αἱ μεταθέσεις εἰς ἄλλας ἐνορίας κατὰ χρονολογικὴν σειρὰν, ἡ διάρκεια ὑπηρεσίας εἰς ἄλλας ἐνορίας μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς ἐξόδου σας — Αἰδес. Ν. ι. Γ. ε. ω. ρ. γ. ο. υ. λ. ι. α. ν., Βελανιδιὰν Καλαμῶν. Σὰς ἀπτηνήσαμεν δι' ἐπιστολῆς. — Αἰδес. Ν. Κο. υ. ρ. τ. η. ν., Δευκάδα. Ἐὰν κριθῆτε ἀνίκανος πρὸς ὑπηρεσίαν θὰ λάβετε σύνταξιν 930 δραχμῶν μηνιαίως, ἐφ' ἅπαξ δὲ βοήθημα περὶ τὰς 15.000 δραχμὰς. Διὰ τὸν ἀτομικὸν σας λογαριασμὸν παρακαλοῦμεν ἀπευθυνθῆτε εἰς τὸ Λογιστήριον τοῦ Τ.Α.Κ.Ε., διότι ἡ πληροφορία αὕτη ζητούμενη παρ' ἡμῶν θὰ ἀπαιτήσῃ χρόνον πολὺν διὰ τὰ δοθῆ — Αἰδес. Ἰ. ω. ἀ. ν. η. η. ν. Ἀ. σ. η. μ. α. κ. ὅ. π. ο. υ. λ. ο. ν., Γυμνὸν Ἀργολίδος. Δύνασθε νὰ ἐξέλθῃτε ἀπὸ 1-1-1960 Βάσει τῶν σήμερον ὑπαρχόντων συνταξιοδοτικῶν δεδομένων ἢ σύνταξις σας θὰ ἀνέλθῃ εἰς 884 δραχμὰς μηνιαίως. Ὡς ἐφ' ἅπαξ βοήθημα θὰ λάβετε περὶ τὰς 13.650 δραχμὰς. — Αἰδес. Ἀ. θ. α. ν. Ν. Π. α. π. α. ζ. ἂ. χ. ο. ν., Ὑψηλάντην Θηβῶν. Δεδομένον ὅτι ἔχετε γεννηθῆ τὸ 1883, τὴν 31-12-1958 καταλαμβάνεσθε ὑπὸ τοῦ ὁρίου ἡλικίας, ὁπότε δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀναμένετε τὴν συμπλήρωσιν 35ετοῦς ὑπηρεσίας. Ἡ σύνταξις σας θὰ ἀνέλθῃ εἰς 996 δραχμὰς μηνιαίως, τὸ δὲ ἐφ' ἅπαξ βοήθημα εἰς 15.500 περίπου δραχμὰς. Διὰ τὴν συνταξιοδοτήσιν σας θὰ ἀπαιτηθοῦν τὰ ἐξῆς δικαιολογητικά: α) Αἴτησις ἐπὶ χαρτοσήμου καὶ κληρικοσήμου. β) Ἀπολυτήριον γράμμα τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου ἢ ἐπίσημον ἀντίγραφον τοῦ γράμματος. γ) Πιστοποιητικὸν τοῦ Δημάρχου ἢ τοῦ Προέδρου τῆς Κοινότητος περὶ τῆς ἡλικίας καὶ τῆς οἰκογενειακῆς καταστάσεώς σας. δ) Φύλλον διακοπῆς μισθοδοσίας παρὰ τοῦ οἰκείου Δημοσίου Ταμεῖου. ε) Τὸ ἀτομικὸν βιβλίον ὑπηρεσιακῶν μεταβολῶν, συμπληρωμένον καὶ θεωρημένον ὑπὸ τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου. στ) Βεβαίωσις τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως χαρτοσημασμένην καὶ κληρικοσημασμένην, εἰς τὴν ὁποίαν νὰ ἐμφαίνεται ἡ χρονολογία χειροτονίας καὶ ἀρχικοῦ διορισμοῦ, αἱ μεταθέσεις εἰς ἄλλας ἐνορίας κατὰ χρονολογικὴν σειρὰν, ἡ διάρκεια ὑπηρεσίας εἰς ἐκάστην ἐνορίαν μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς ἐξόδου σας ἐκ τῆς ὑπηρεσίας.

ΤΑ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πρωτ. Χρυσοστόμου Γιαλούρη. Ὑπερφανοὶ διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν μας.— **Ἀρχιμ. Φιλαρέτου Βιτάλη,** Ἡ Πανάχραντος Θεοτόκος.— **Χ.,** Ἀδελφικὰ Γράμματα.— **Χρυσοστόμου,** Ὁ ἔκτος περὶ ἱερωσύνης λόγος (Μετάφρ. Θεοδ. Σπεράντσα).— **Βασ. Ἡλιάδης,** Ἡ βεβήλωσις τῆς μνήμης τῆς Παναγίας κατέστησε στενώτερον τὸ δεσμὸς τῆς μετ' Ἑλληνικῆ ψυχῆ.— **Ἀνθίμου Θεολογίτου,** Τὰ Μοναστήρια.— **Παρατηρητοῦ,** Τὸ Β' Ἱερατικὸν Συνέδριον τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἐλασσῶνος.— **Β.,** Ἐνα δημιουργικὸν ἔργον μιᾶς πενταετίας.— **Βασ. Μουστάκη,** Κηρύγματα εἰς τὰ Ἐθαγγελικὰ ἀναγνώσματα τῶν Κυριακῶν τοῦ Ἔτους.— **Εἰδήσεις** τοῦ Τ.Α.Κ.Ε.— Ἀλληλογραφία.